

Centraal Museum Utrecht

Jongenelis & Zijlmans

Mik

Van Veldhuizen

Vollaers & Zwart

Derks & Derks

Staal

Suermondt

Van Eeden

Marcus

Peiling 93 is een sponsor-initiatief van
Shell Nederland B.V.

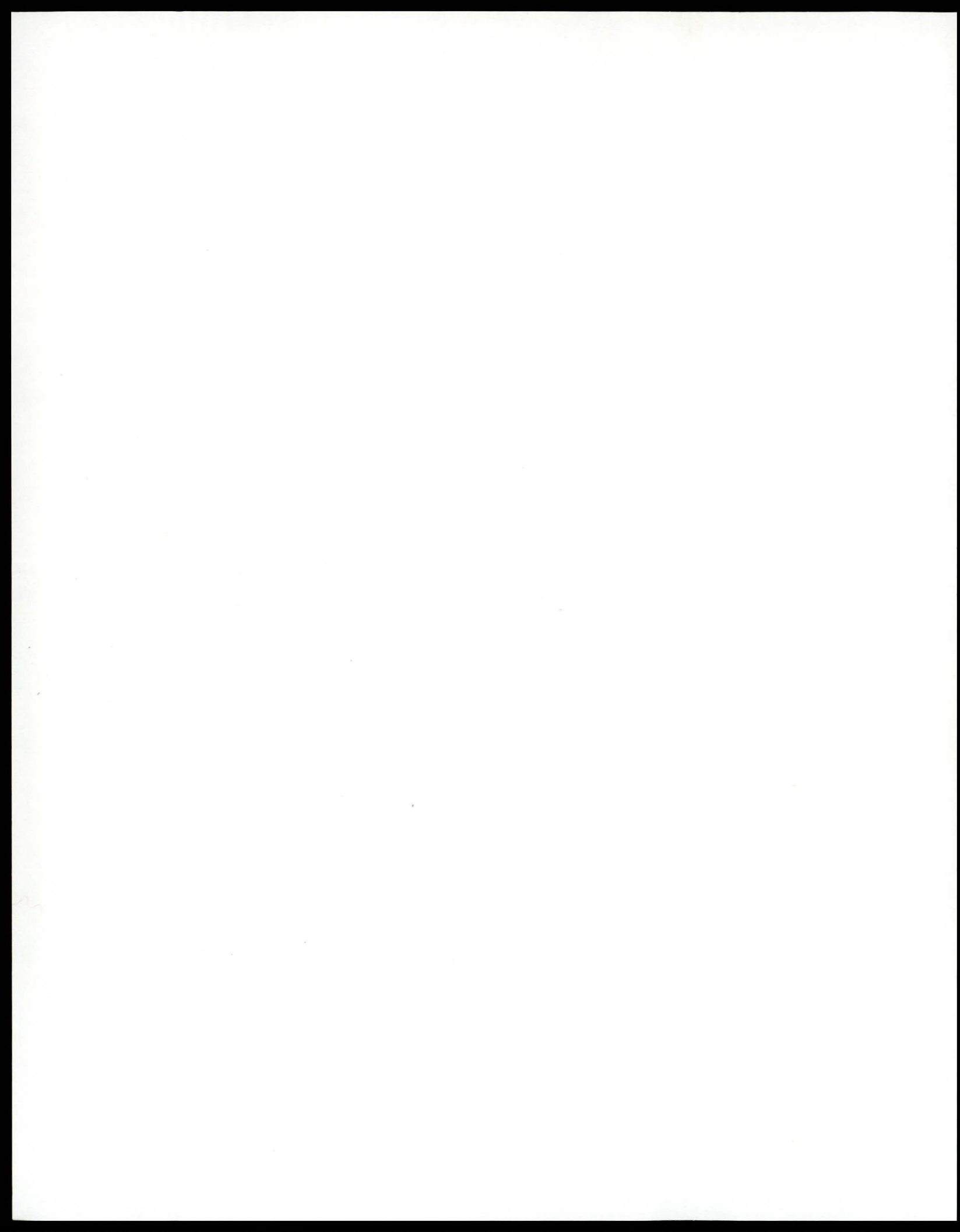
P e i l i n

g 9 3 c e n

t r a a l m

u s e u m u

t r e c h t

2 7 . 1 1 . 1 9 9 3

2 3 . 0 1 . 1 9 9 4

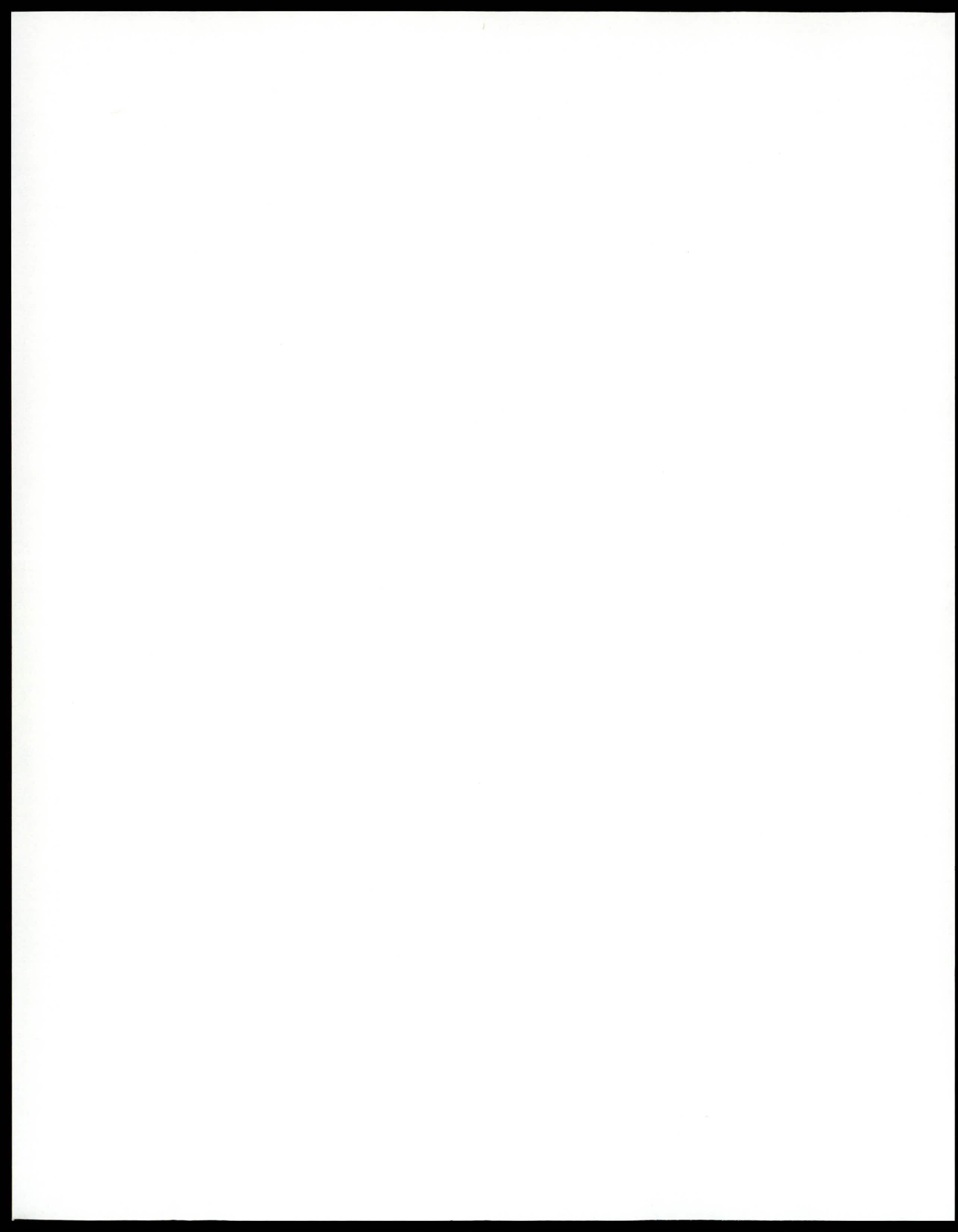
Voorwoord We spreken wel eens over het Centraal Museum als een groot huis, zo'n kast uit het verre verleden, waar gasten komen en gaan, iedereen kan doen waar' ie zin in heeft, en waar men elkaar 's avonds voor de open haard vindt. Kunstwerken zouden een soort open haarden moeten zijn – men staart in de vlammen en denkt en droomt er het zijne bij. Maar wat iedereen zich later vooral herinnert is, dat het *warm* was, daar.

Het Centraal Museum is een huis met vele kamers in diverse stijlen. Het is ook een doolhof waar men op veel manieren doorheen kan dwalen. Wij ervaren dit als kwaliteiten van het museum zoals het historisch gegroeid is: niet gebonden aan de leiband van Stijl of Richting, merkt de bezoeker op ontdekkingsreis te zijn.

Voor Peiling '93 stonden ons dezelfde beelden voor ogen. Géén tentoonstelling als toonbeeld van categorisch denken; géén formalistische of stilistische benadering van de kunst, maar een expositie waarin het vermogen van kunst om tot de verbeelding te spreken, breed wordt uitgemeten. De verbeeldingskracht aan de macht!

Peiling '93: twaalf jonge kunstenaars in het museum te gast. Wij danken ze voor hun inzichten en vertrouwen en we danken Shell Nederland B.V. ervoor dat wij deze derde aflevering van Peiling hebben mogen doen, of anders gezegd, dat we zo ruimhartig in staat zijn gesteld om onze gasten te ontvangen.

Marja Bosma conservator moderne kunst
Sjarel Ex directeur

Aernout Mik

Madje Vollaers | Pascal Zwart

Sandra Derks | Iris Derks

Hewald Jongenelis | Sylvie Zijlmans

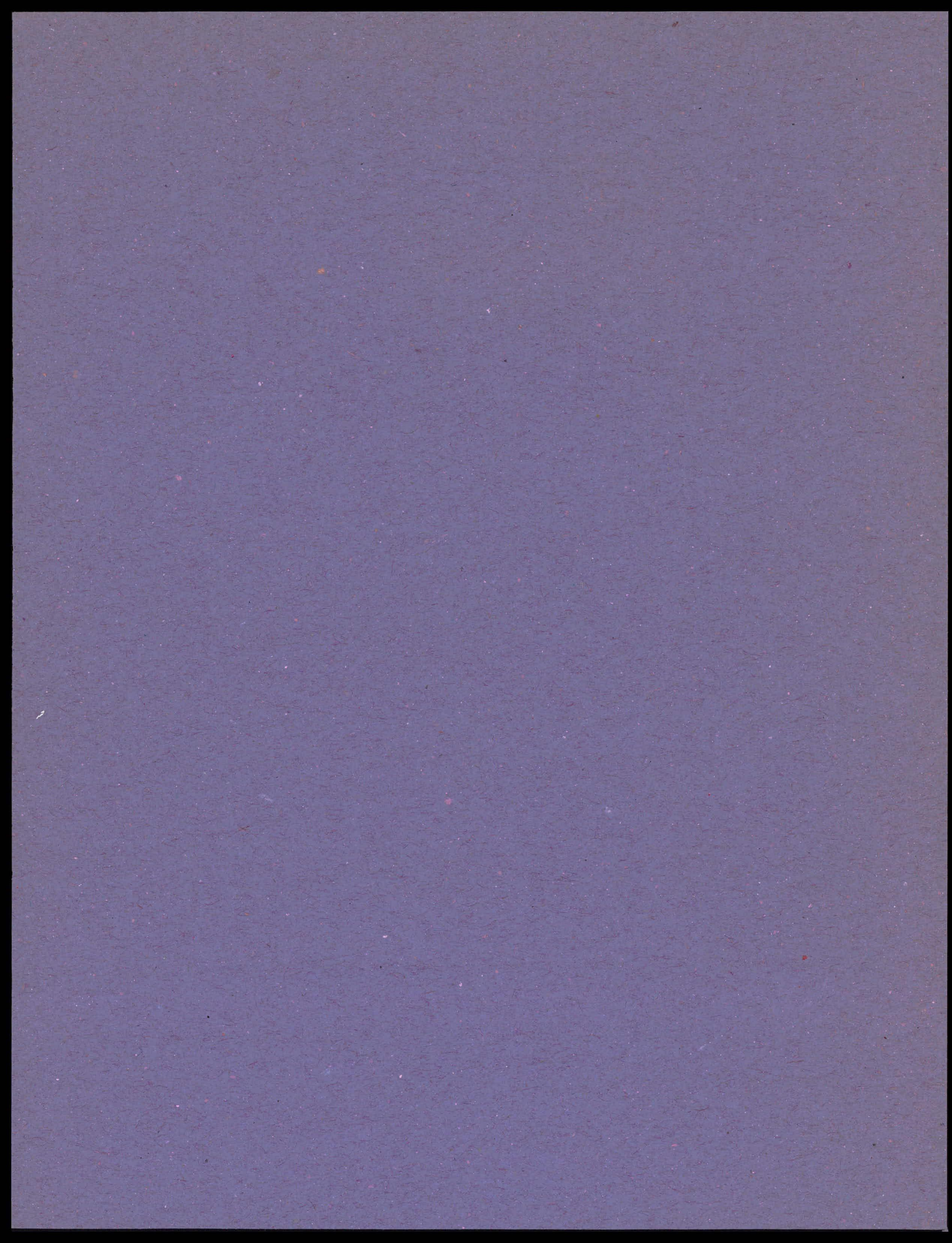
Niels Staal

Robert Suermondt

Marcel van Eeden

Leo van Veldhuizen

Aart Marcus

Aernout Mik

1962, Groningen

Woont en werkt in Amsterdam en Hannover

1983-1988 Academie Minerva, Groningen

1987-1988 Ateliers '63, Haarlem

Prijzen/beurzen

1989-1992 Diverse beurzen Fonds voor beeldende kunsten, vormgeving en bouwkunst

1993 Kunstpreis Hannover

Solotentoonstellingen

1990 Witte de With, Centre for Contemporary Art, Rotterdam

1992 Für Nichts und Wieder Nichts, Deweer Art Gallery, Otegem (B)

The Philosophy of Furniture (met Adam Kalkin), Galerie Fons Welters, Amsterdam

Groepstentoonstellingen (selectie)

1987 Capital Gains, 't Venster, Rotterdam

1988 [REDACTED], Stedelijk Museum, Amsterdam

1991 21st Biennial, Sao Paulo

1991 Künstlerische Konfrontationen Torun '91, Torun (P)

1993 Recto/Verso (Signalen III), Institute for Contemporary Art, Amsterdam

Für Nichts und Wieder Nichts 1992

Deweert Art Gallery Otegem (B)

Probeer een object te beschrijven zonder dat je het bij zijn naam noemt: je komt uit op '██████████?' en 'wat voor functie heeft het?'. Aernout Mik is uit op een andere benadering van onze schijnbaar vertrouwde wereld. Hij maakt/vergaart/vindt bijvoorbeeld "Voorwerpen, achter te laten in treinen" – variërend van een blik tonijn tot een stoel met een fles door de zitting. Meer dan om de objecten zelf (die min of meer vertrouwd zijn, hoewel – wat doet een tonijn in een blik en wat doet die fles in een stoelzitting?) gaat het Mik om wat er met de dingen gebeurt en vooral, wat voor (emotionele) ██████████ daardoor worden opgeroepen. Wat gebeurt er als je iets achterlaat in een trein, ██████████?

Wat plaatsbaar en benoembaar was, wordt vreemd en anders. Mik regisseert situaties die zich, voor de benoeming uit, alleen laten beleven.

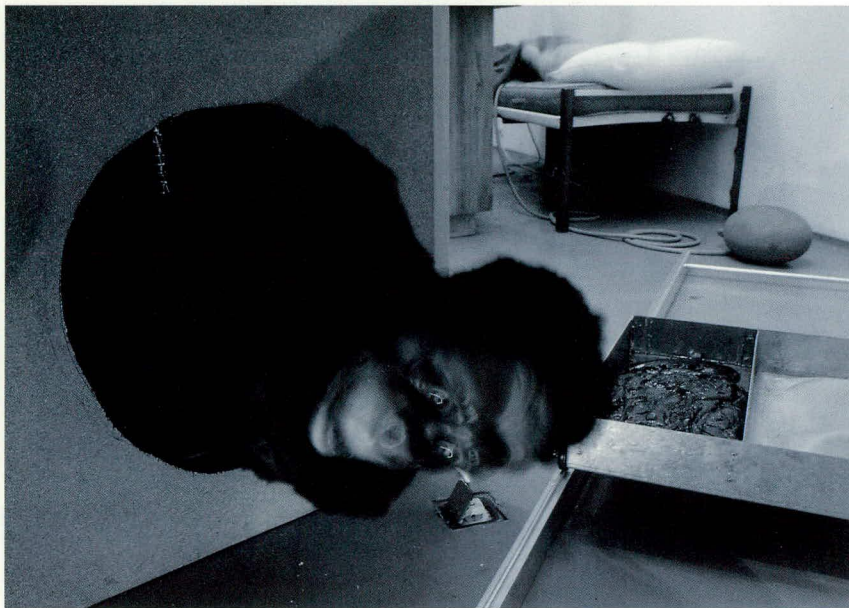

links: **The Philosophy of Furniture** 1992 (met Adam Kalkin)

Galerie Fons Welters Amsterdam

volgende pagina: **Project voor Vergadercentrum La Vie** 1993

Festival aan de Werf Utrecht

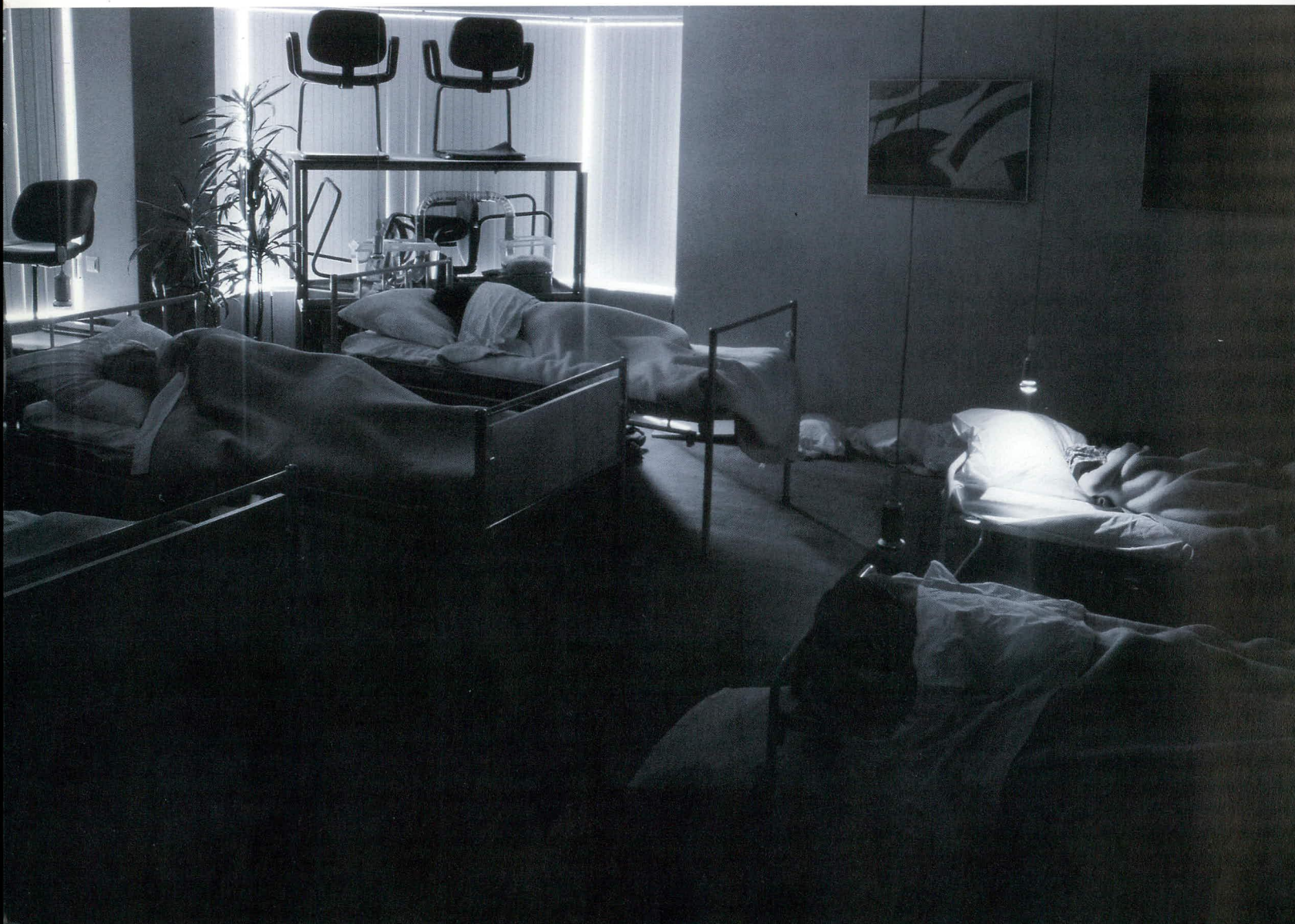

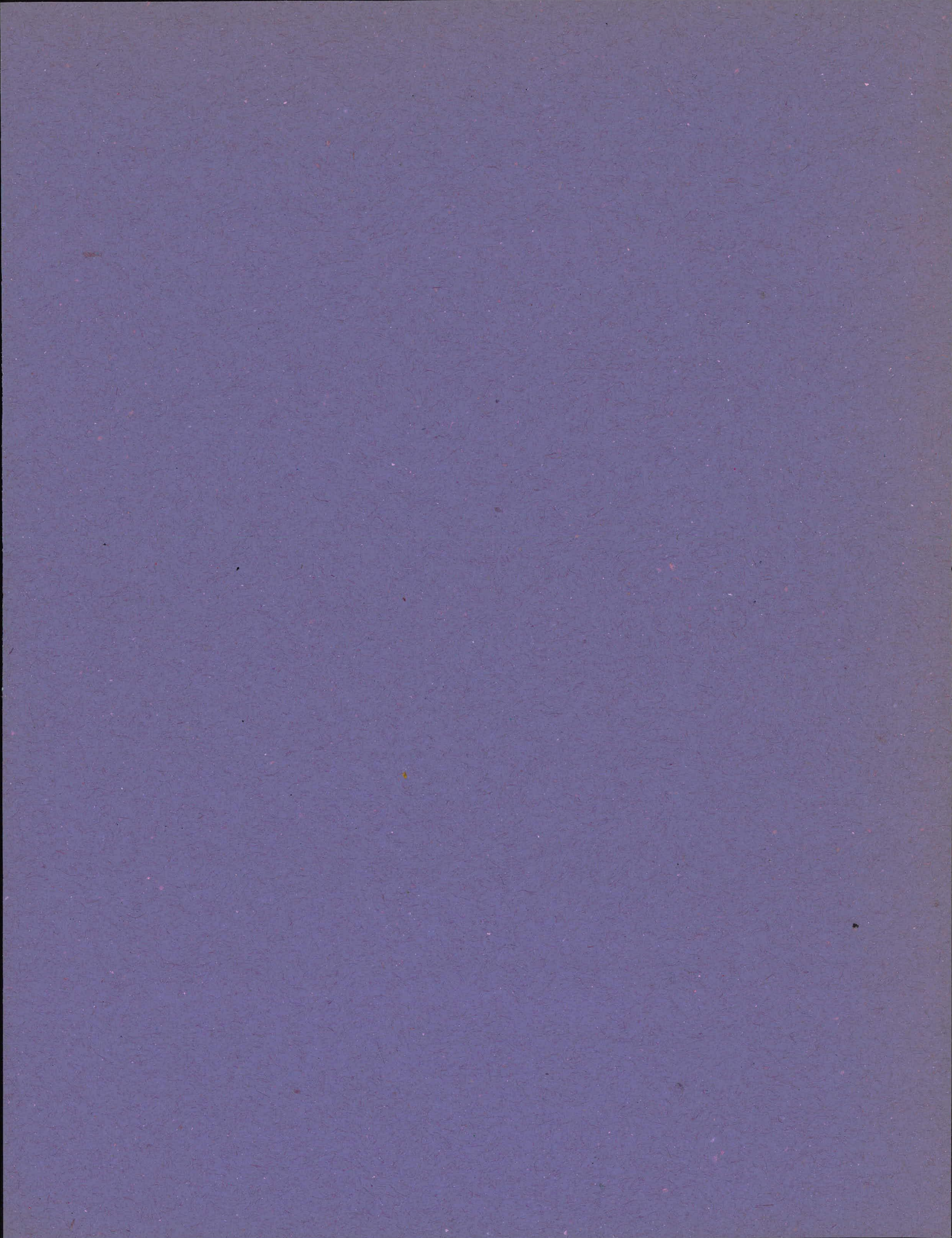
Recto/Verso 1993

ICA Amsterdam

■■■■, I will not stop thinking about your show for the next 16 hours. Let me say: I won't flatter you by saying you are crazy. Feldman is crazy and some Irish people are. I understand what you mean by virus movement, but you do not have to work to achieve that. You cannot control anything anyway— you do not have a hygienic head. I think it is not necessary for you to think about the virus movement since you are a lazy. If you want virus, just close your eyes and make everything you see without leaving anything out, then the show is finished. Or describe what you see to someone else (a guildman or bookie) and have them make the show. You may find this too risky though, so I see you are not crazy. You would be crazy to listen to me anyway. When you really want to talk to me about craziness and risk-taking, let me know. I only think you are crazy because you believe me when I talked about the value of space.

You know ■■■■ that I just drove back from the Cottonwood Motel two hours to the north of here. We had a room with a jacuzzi in it and a big television. I thought about your passion for american vulgarity even though its a myth like dutch modesty. Now you talk about wanting to recognize yourself in your work. Recognition is the strangest thing; it is pathetic. Really, I want to recognize myself too but I am too self-embarassed. Already, I know so many things like that. You can't help to love that pathos but I fuck myself so much already do I want to keep doing it. A secret is that no matter what you do you will recognize yourself in it. You see, your worry is the bond. You cannot start over: Try it. Even if I did your show at the ■■■■ it would still be yours. I want to do your show I will even pay you for it. Then I would write in the catalogue how you are not an artist at all.

Madje Vollaers

1964, Breda

Woont in Amsterdam en werkt in Rotterdam

1983-1985 Academie voor Beeldende Kunsten, Rotterdam

1988-1991 Rijksacademie van beeldende kunsten, Amsterdam

Pascal Zwart

1961, Breda

Woont en werkt in Rotterdam

1982-1986 Academie voor Beeldende Kunsten St. Joost, Breda

Gezamenlijke tentoonstellingen en projecten

1990 Sixpack, Time Based Arts, Amsterdam

1991 Plato Kid, Rijksacademie, Amsterdam

1992 Coer Locale, W139, Amsterdam

1992 Rappers Delight, collectie couture voor vier zuilen, Amsterdam

1992 Ready to Where, Fodor Amsterdam

1993 Snacktion, drie pakken voor zoutjes, Life Magazine, De Balie, Amsterdam

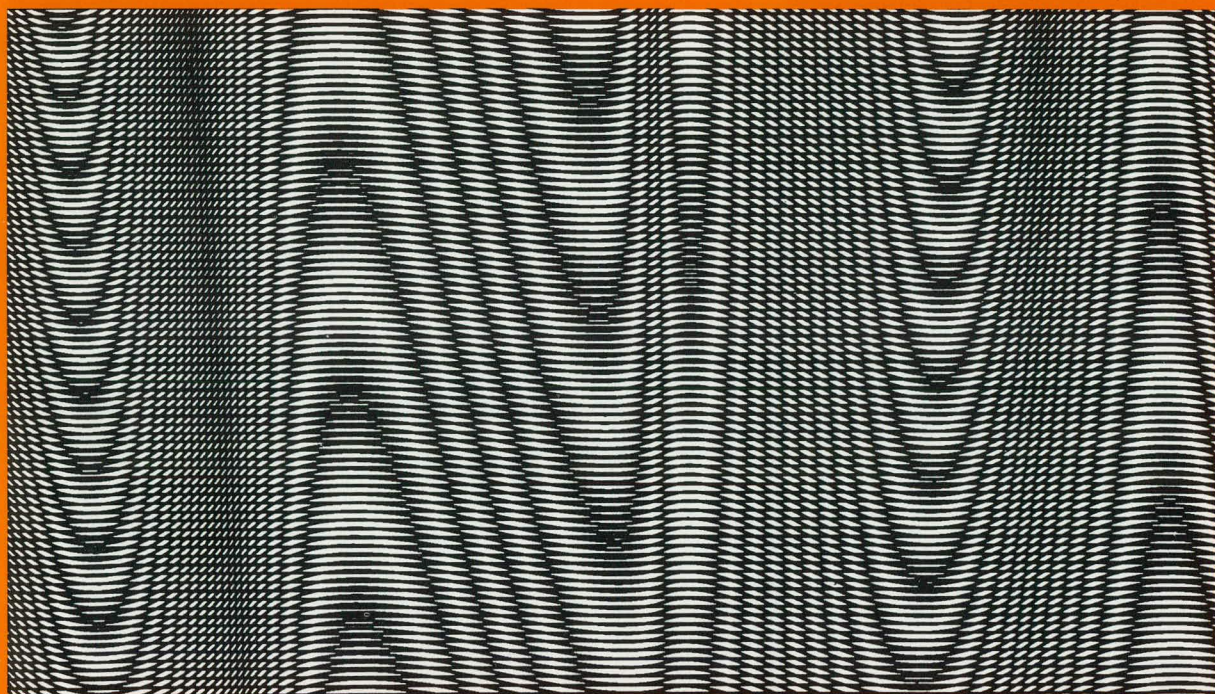
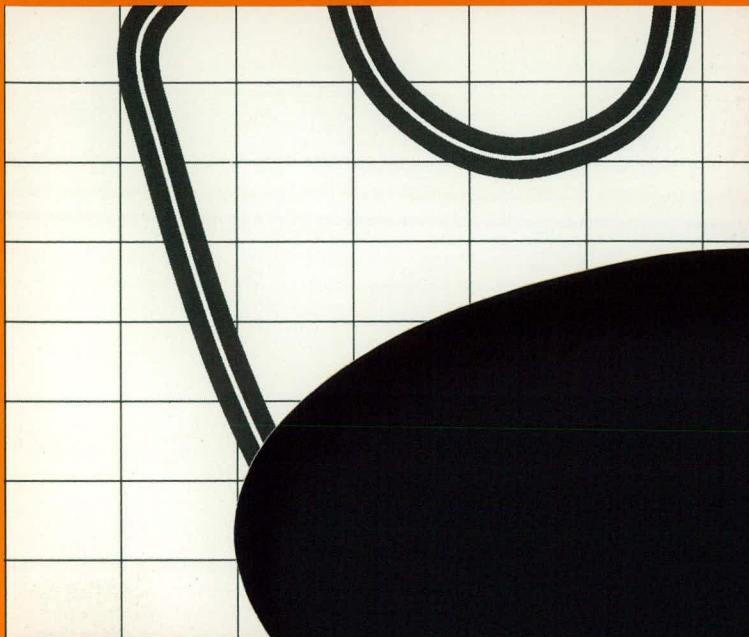
1993 Yo! Info/ontvangstruimte W139, Amsterdam

1993 Zoekgeraakte Meesters, De Vaalserberg, Rotterdam

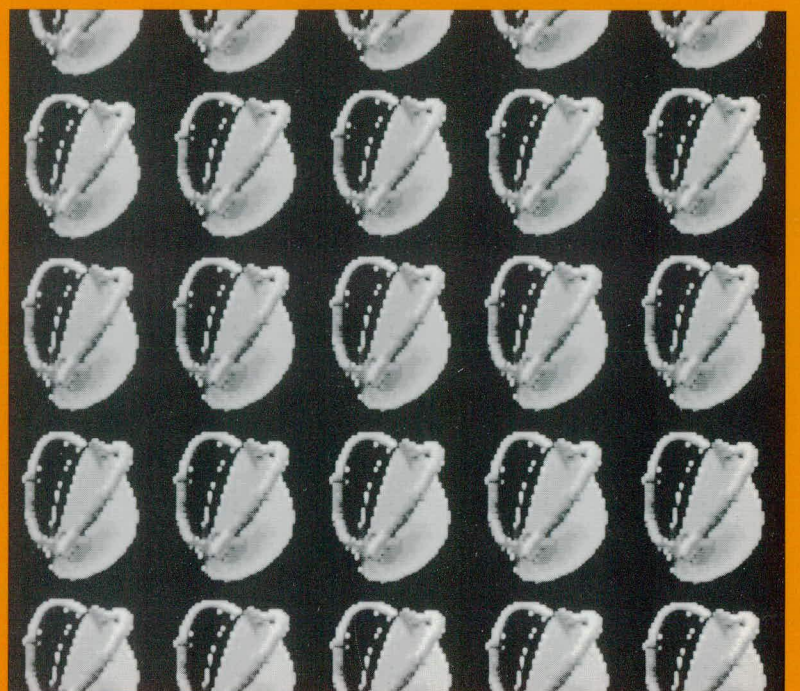
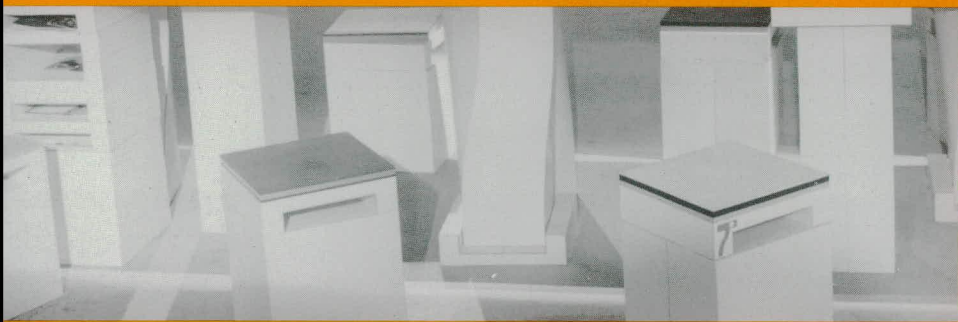
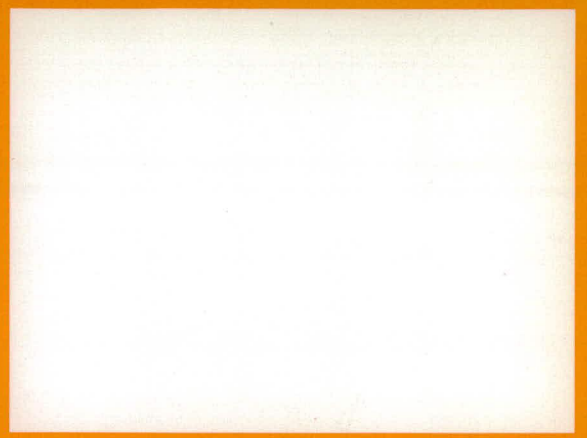
1993 Schetsontwerp Nieuwe Houttuinen, Amsterdam

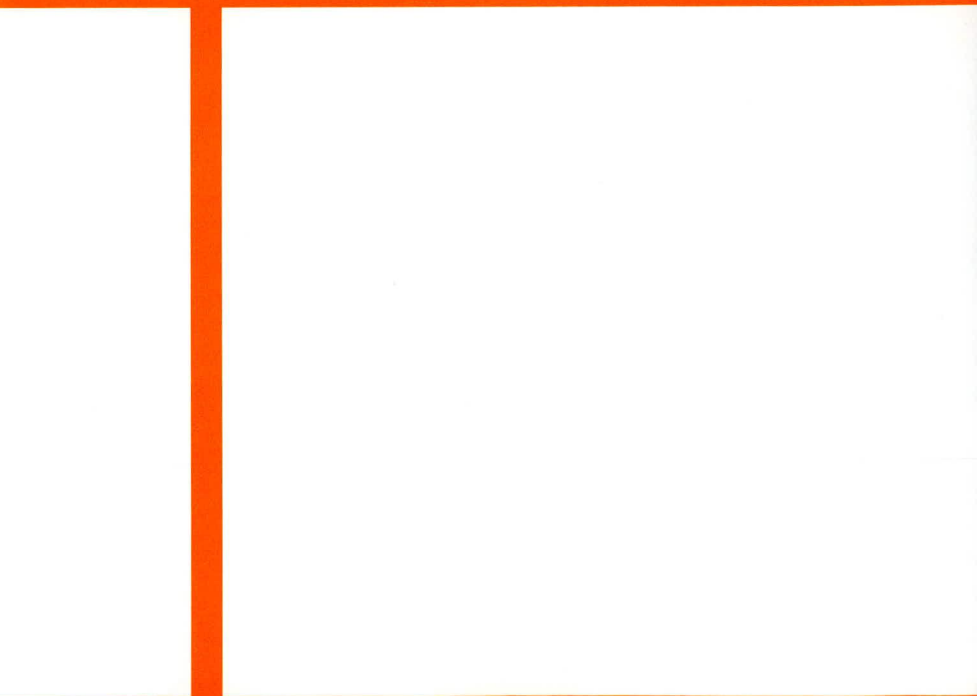
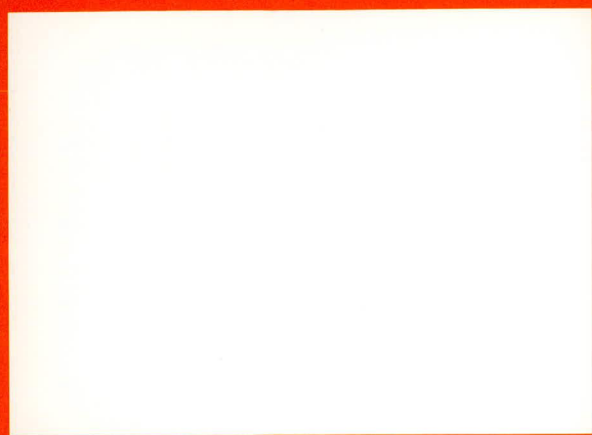
"Kleur, maat, ritme", zegt Pascal Zwart.

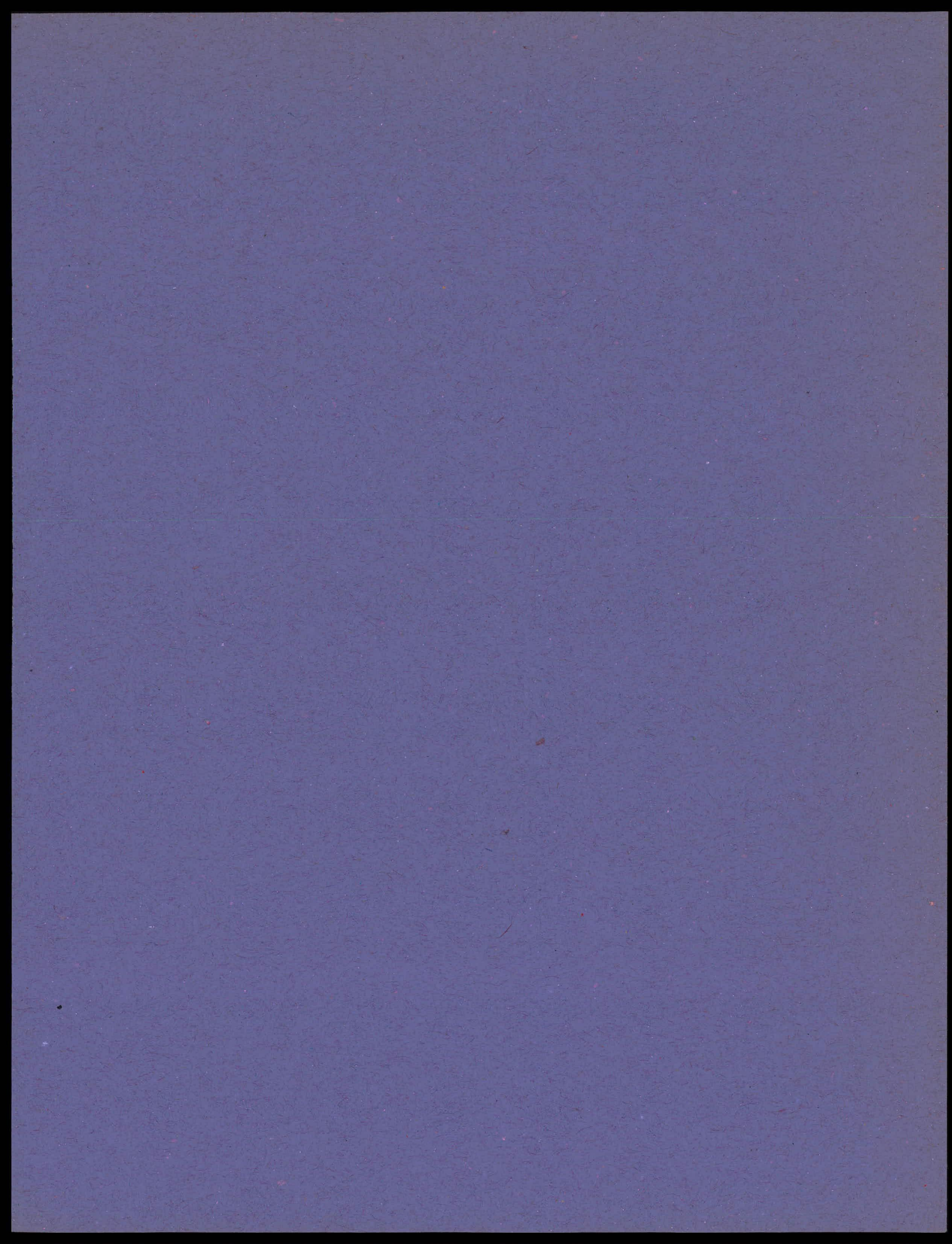
"Styling, ruimte, effect", zegt Madje Vollaers. De trefwoorden zeggen iets over twee manieren van denken: Zowel analytisch, als 'bourgondisch'. Vollaers en Zwart zeggen een voorliefde te delen voor "couture, architectuur, haute cuisine en sculptuur". Ze willen die liefdes niet opsplitsen in een beoefening van afzonderlijke disciplines. Ze zoeken ook niet naar de grootste gemene deler, een algemene wet die aan die vakken ten grondslag zou kunnen liggen. Wat hen interesseert is wat er – vergelijkenderwijs gesproken – gebeurt als je een aantal stenen tegelijk in het water gooit. Hoe beïnvloeden de kringen elkaar, wat voor interferentiepatronen ontstaan er? Waar het beweegt, is het leven tastbaar. En dat is oneindig veel interessanter dan welke categorie dan ook.

Sandra Derks

1960, Maastricht

Woont en werkt in Amsterdam

1980-1984 Gerrit Rietveldacademie, Amsterdam (audio-visueel)

Beurzen

1984/86/88 Fonds voor beeldende kunsten, vormgeving en bouwkunst

Solotentoonstellingen en projecten

1988 First Blossom, Galerie The Livingroom, Amsterdam

1991 I walked into a noitulover, Galerie Lumen Travo, Amsterdam

1993 Presentatie boek I walked into a noitulover, Galerie De Verdieping, Amsterdam

1993 Opdracht kleinschalig object, Gemeente Amsterdam

Groepstentoonstellingen (selectie)

1982 The Painting, Paradiso, Amsterdam

1982 Rom '87/Painting Images, W139, Amsterdam (met Rob Scholte)

1983 Beyond Borders, Museum Fodor, Amsterdam

1985/86 KUNST, Gallery ARC, Toronto

1987 D'Ornamentation, Daniel Newburg Gallery, New York

1987/88 Global Family Album, Museum Fodor en openbare plekken in Amsterdam, Almere, Utrecht en Eindhoven (billboardproject met Annet Bult)

1988 Seymour Likely: The Manual of Craft, Wetering galerie, Amsterdam

1989 Tekens van Verzet, Museum Fodor, Amsterdam

1989 Pangs of Conscience, Arch Gallery, Amsterdam (met Irini Scocos)

1990 Dutch Interiors, Centraal Museum Utrecht en Tokyo Biennale

1991 Neighbourhood, Stichting AIR, Amsterdam

1992 Realistische Kunst Holland, Circulo de Bellas Artes, Madrid

1993 Groepstentoonstelling, galerie Latour, Basel

Iris Derks

1964, Maastricht

Woont en werkt in Amsterdam

1988-1993 Gerrit Rietveldacademie, Amsterdam (architectonische vormgeving)

Tentoonstellingen

1989 Prime Time, W139: "transparante ontsluiting"

1991 Prijsvraag Universiteit van Amsterdam: "spreekgestoelte", nominatie

1992 W139, Amsterdam: "tafels", i.s.m. Poet Stunt

1993 20 talentvolle eindexamenkandidaten van Nederlandse academies,

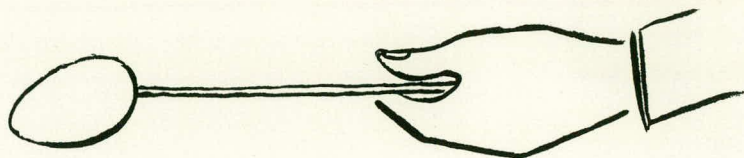
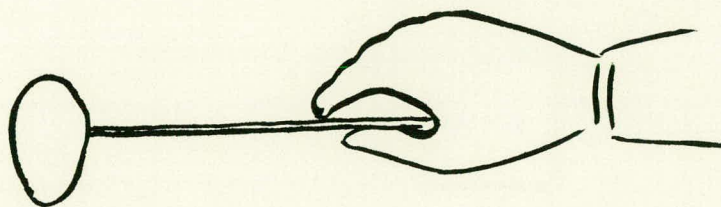
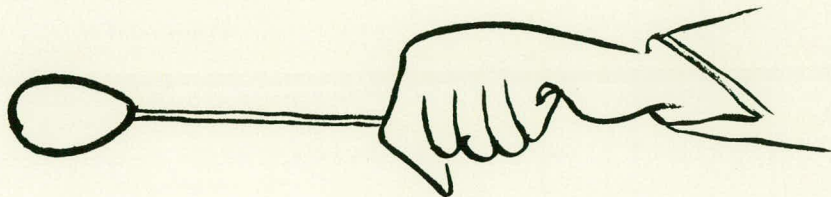
Galerie Nanky de Vreeze in gebouw De Zayer, Amsterdam

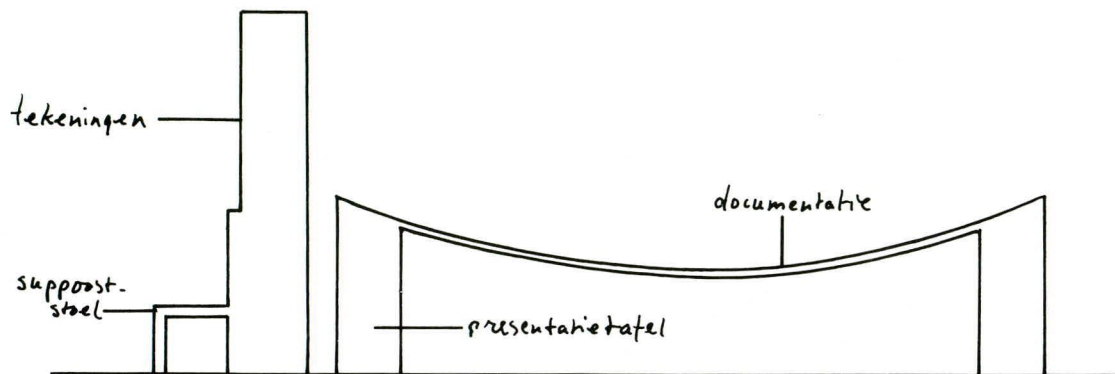
Treasure project 1983 mixed media
Museum Fodor Amsterdam

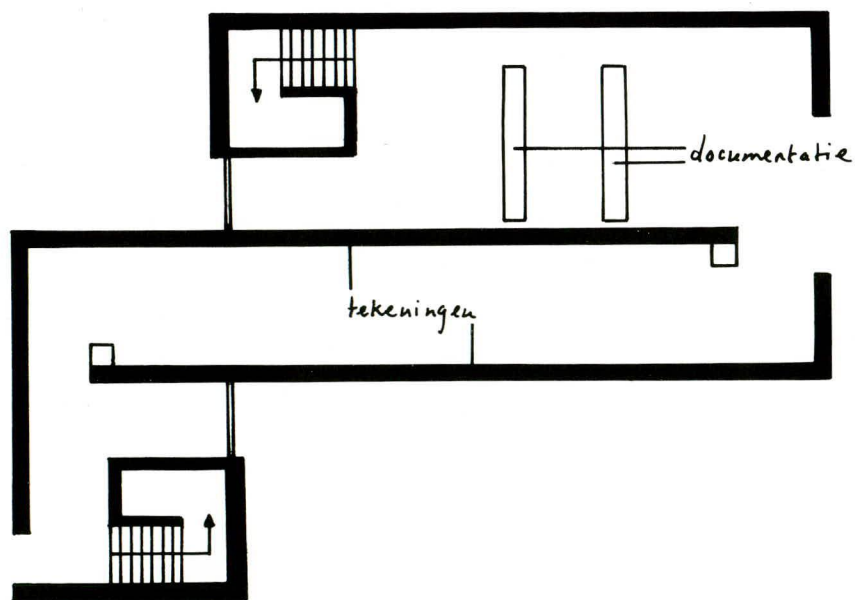
Sandra Derks ontwikkelt voor tentoonstellingen doorgaans specifieke projecten – d.w.z. samenhangende reeksen werken die materieel uiteen kunnen lopen van schilderijen tot boeken en installaties. Op uitnodiging van het Centraal Museum laat ze ditmaal als kern van de presentatie, een grote verzameling voor het merendeel nog niet eerder getoonde tekeningen zien. Deze stonden als 'notities' vaak aan de basis van haar projecten. Hierdoor bieden ze niet alleen een overzicht van haar werk van de afgelopen tien jaar, maar geven ze ook inzicht in haar manier van denken en werken. Iris Derks, zomer 1993 afgestudeerd in architectonische vormgeving aan de Rietveldacademie, tekent voor de presentatievorm. De inrichting correspondeert met het karakter van het getoonde: de intimiteit van de tekeningen wordt benadrukt én beschermd door een gang, terwijl het 'officiële', openbare werk via documentatie op tafels getoond wordt.

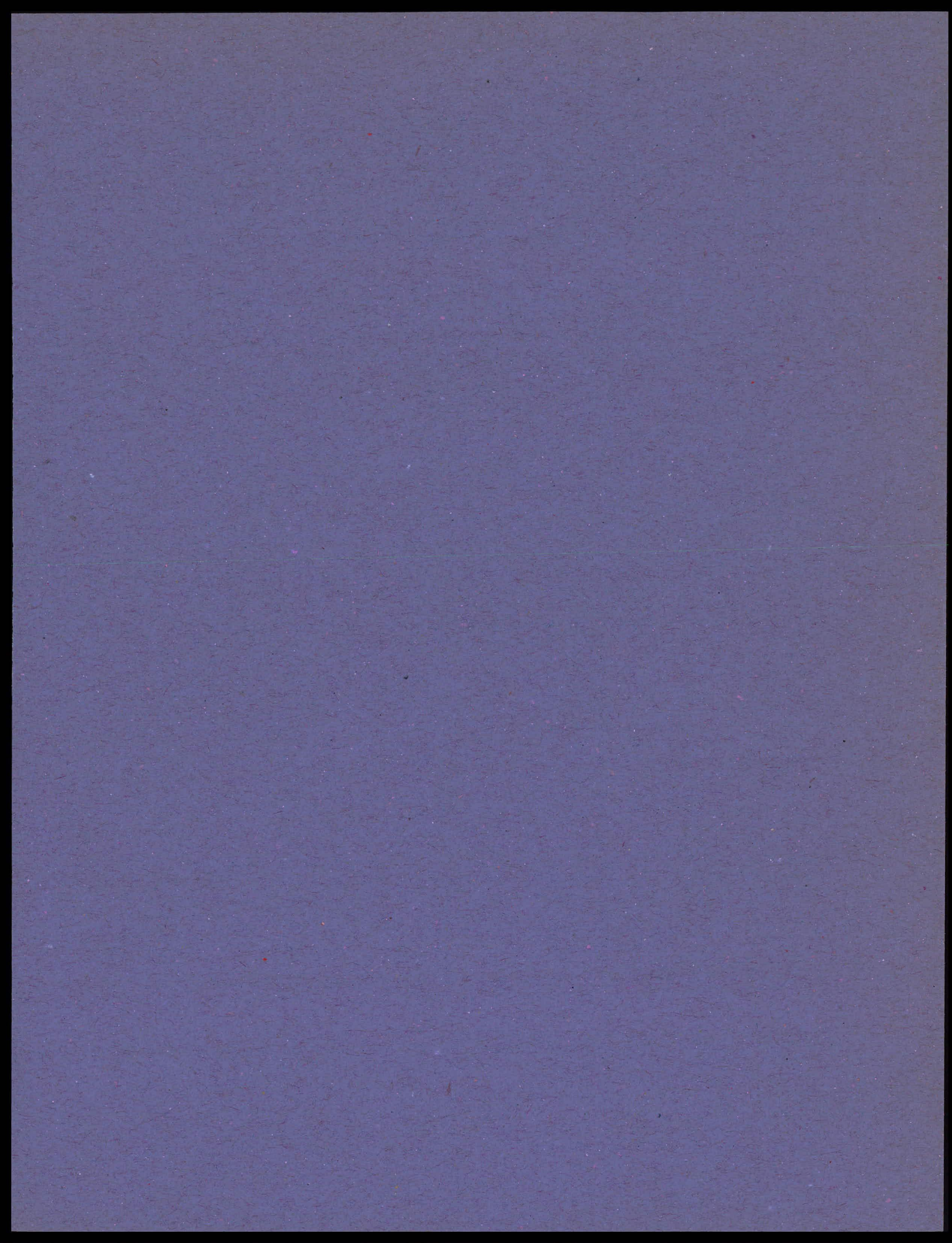

1:50

1:200

Inrichting / vormgeving overzichtstentoonstelling Sandra Derks 1981 - 1993
 door Iris Derks
 Centraal Museum Utrecht november 1993.

Sylvie Zijlmans

1964, Geertruidenberg

Woont en werkt in Amsterdam

1982-1987 Akademie voor Beeldende Vorming, Tilburg

1987-1989 Rijksakademie van Beeldende Kunsten, Amsterdam

Solotentoonstellingen

1990 Galerie Tanya Rumpff, Haarlem

1992 Onopgemerkte intimiteiten, Galerie Tanya Rumpff, Haarlem

1993 Opdracht kleinschalig object, Gemeente Amsterdam

Groepstentoonstellingen (selectie)

1989 15 jonge kunstenaars, Nouvelles Images, Den Haag

1989 Gemeenteaankopen, Museum Fodor, Amsterdam

1990 Galerie Lascaux, Amsterdam

1991 Van lichaam en geest, W139, Amsterdam

1992 Met verve, Gemeentemuseum Jan Cunen, Oss

Hewald Jongenelis

1962, Etten-Leur

Woont en werkt in Amsterdam

1980-1985 Akademie voor Beeldende Vorming, Tilburg

1985-1987 Ateliers'63, Haarlem

Solotentoonstellingen (selectie)

1987 Galerie van Esch, Eindhoven

1989 Tussen linker- en rechteroever, Galerie van Esch, Eindhoven

1990 Hier vaak ik over de binnen- en de buitenruimte, Galerie Lascaux, Amsterdam

1990 Internaat, externaat, Galerie Nouvelles Images, Den Haag

1990 Burgers Cornerpiece, Galerie van Esch, Eindhoven

1991 Inzendingen, submissions, Galerie van Esch, Eindhoven

1992 Plan voor Bronbemaling, Stichting Casco, Utrecht

Gezamenlijke tentoonstellingsprojecten

1993 Bijdragen aan het Verenigd Europa, Hortus Botanicus, Utrecht en Centraal Museum Utrecht

1993 Bijdragen aan het Verenigd Europa, KunstRAI, Amsterdam

Sylvie Zijlmans en Hewald Jongenelis zijn beiden schilder maar bedienen zich regelmatig van andere dan schilderkunstige middelen. Hun samenwerking voor Peiling is voortgekomen uit een project eerder in 1993: de verlaten kassen van de Utrechtse Hortus Botanicus gebruikten ze voor hun **Bijdragen aan het Verenigd Europa**. Een neon verlichte bar, schietbaan, rijen rode pannedaken met daaronder een grote groep bronzen beelden en een waterbak met drijvende bronzen vaatjes vertelden een verhaal over grenzen die verdwijnen. De formele benadering van zowel het **Europa zonder grenzen**, als de locatie en de sculpturen resulteerde in een absurde en associatieve tentoonstelling.

Het Centraal Museum nodigde Zijlmans en Jongenelis uit om op de 'Bijdragen' een vervolg te maken. De zaal van het museum, die in tegenstelling tot de glazen kassen van de Hortus vier witte muren heeft, vormde aanleiding de elementen uit de 'Bijdragen' te herinterpreteren en te completeren met als resultaat **De Stijle Wand**.

Alpe d'Huez 1993
gips/rubber Ø 40 cm

De nieuwe woonkamer.

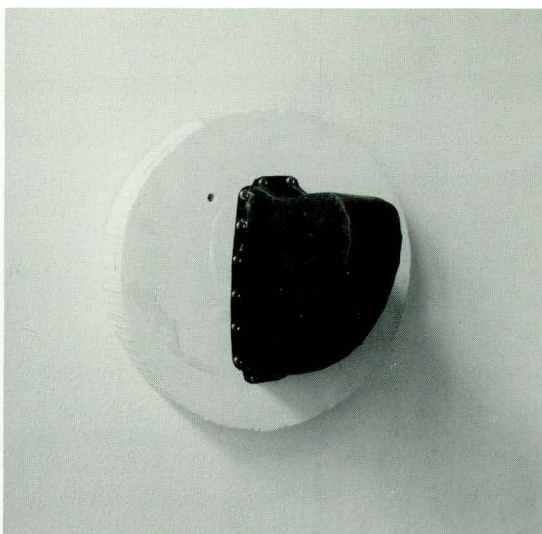
De nieuwe woonkamer was klein. Het vertrek mat 2,60 bij 5 meter.

De twee korte wanden hadden geen ramen. De deur was in het midden van één van de lange wanden. De wand daar tegenover bestond vrijwel geheel uit glas. Ondanks het geringe vloeroppervlak gaf het vertrek een ruime indruk; de wanden waren 12 meter hoog en de kamer leek daardoor geen plafond te hebben. Het vertrek was gesitueerd in de Alpen op 1500 meter hoogte. Het uitzicht uit het raam was adembenemend.

Het enige meubilair in de kamer bestond uit een tafel en vier stoelen.

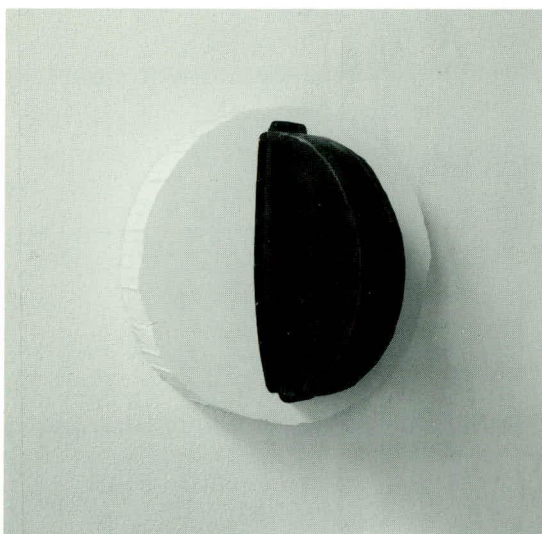
Als alle stoelen bezet waren was het nauwelijks mogelijk de deur te openen. Het vertrek had een inhoud van 156 m³ waarvan er 130 niet te benutten waren. We besloten de kamer te kantelen.

Sindsdien bewonen we een kamer van 12 bij 5 meter met vier blinde muren. Een langwerpige luik in de vloer vormt nu de ingang. Licht stroomt binnen door het enorme glazen dak. De kamer is ruim maar heeft geen uitzicht meer.

Mont Blanc 1993

gips/rubber Ø 50 cm

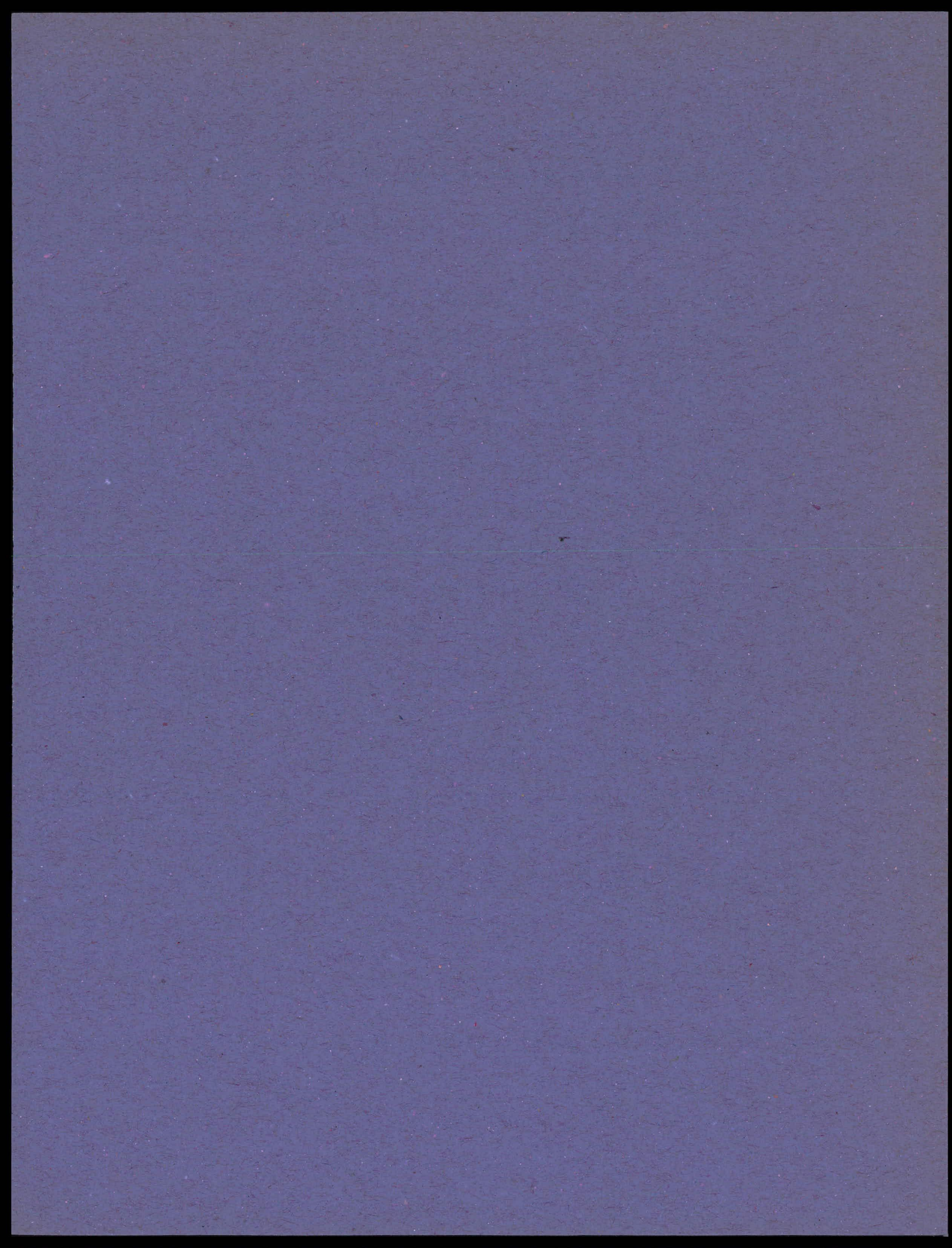

Eiger 1993

gips/rubber Ø 50 cm

Steile wand 1993
vloeropstelling

Niels Staal

1965, Ouder-Amstel

Woont en werkt in Amsterdam

1983-1988 Gerrit Rietveldacademie, Amsterdam

1986 The New School, New York

Beurzen

1988/90/92 Beurzen Fonds voor beeldende kunsten, vormgeving en bouwkunst

Solotentoonstellingen

1989 W139, Amsterdam

1991 Galerie Van Rijsbergen, Rotterdam

Groepstentoonstellingen (selectie)

1990/1991 Gemeenteaankopen, Museum Fodor, Amsterdam

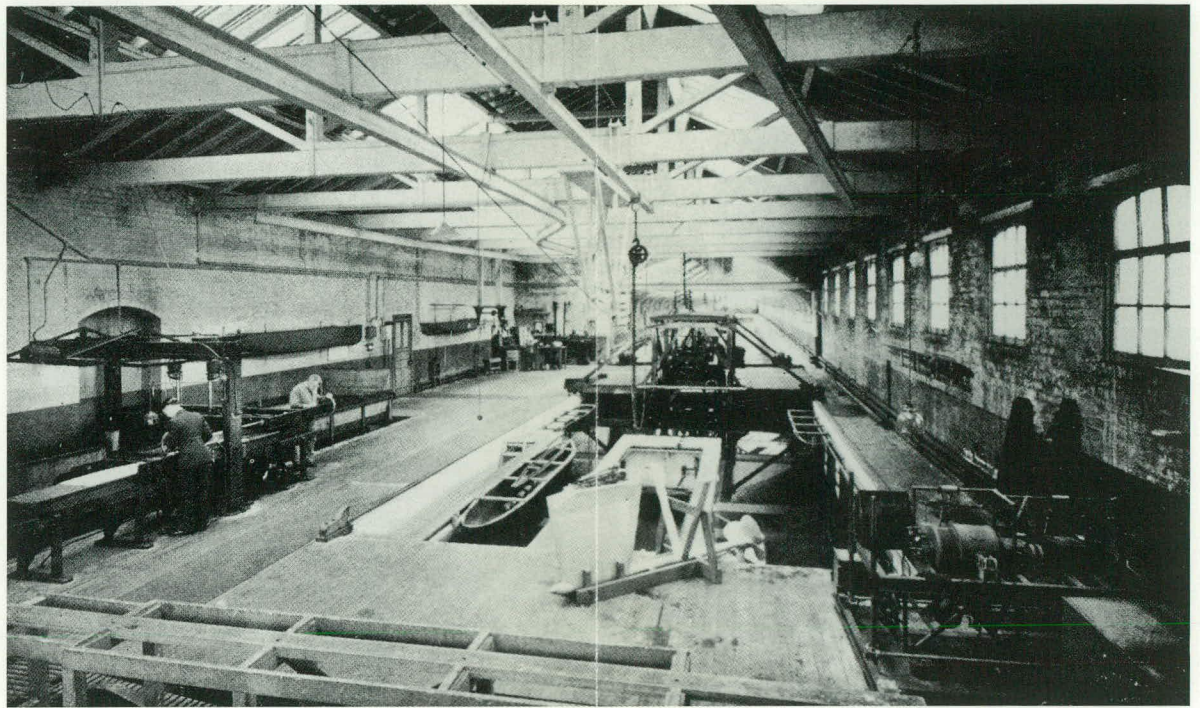
1991 Seamen's Mission, Glasgow

1991 Bibliothèque de l'Architecte, Van Abbemuseum, Eindhoven

1991 W 139, Amsterdam

1992 Willink van Collenwedstrijd, Arti et Amicitiae, Amsterdam

1992 Städtische Galerie, Bremen

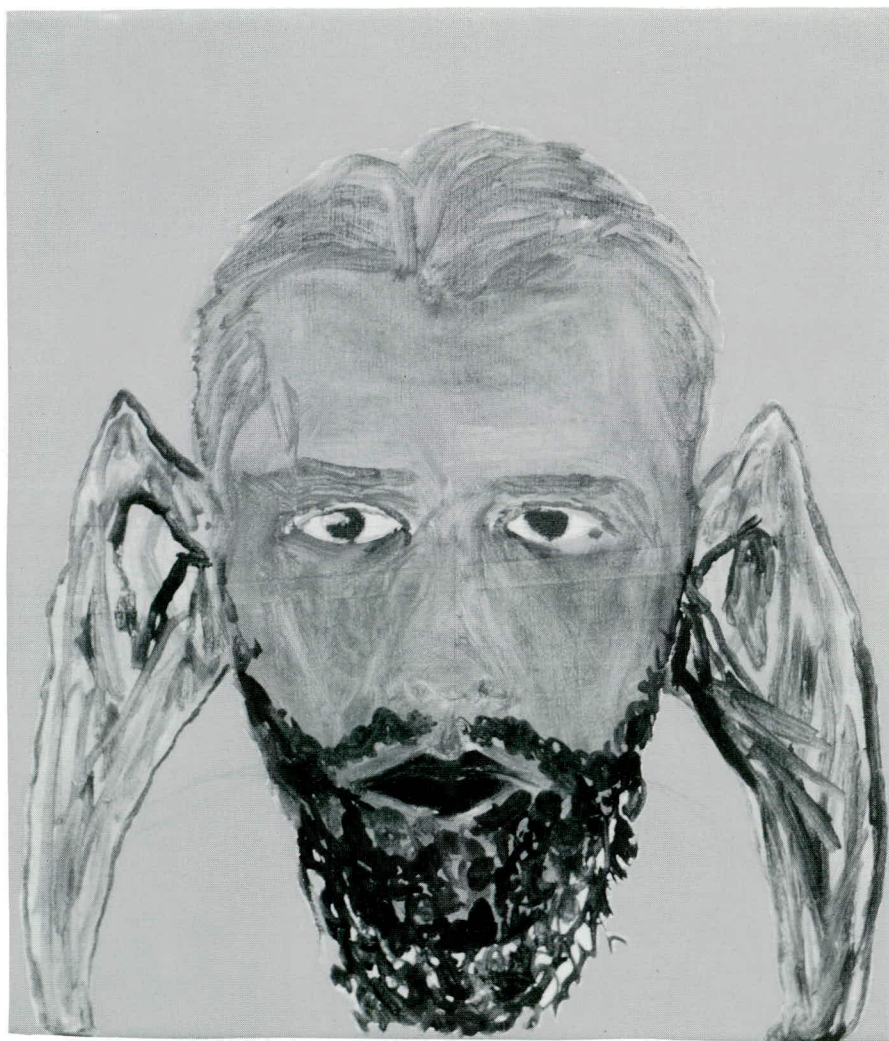
The Clydebank Model Experiment Tank
The IJbank Model Experiment Tank

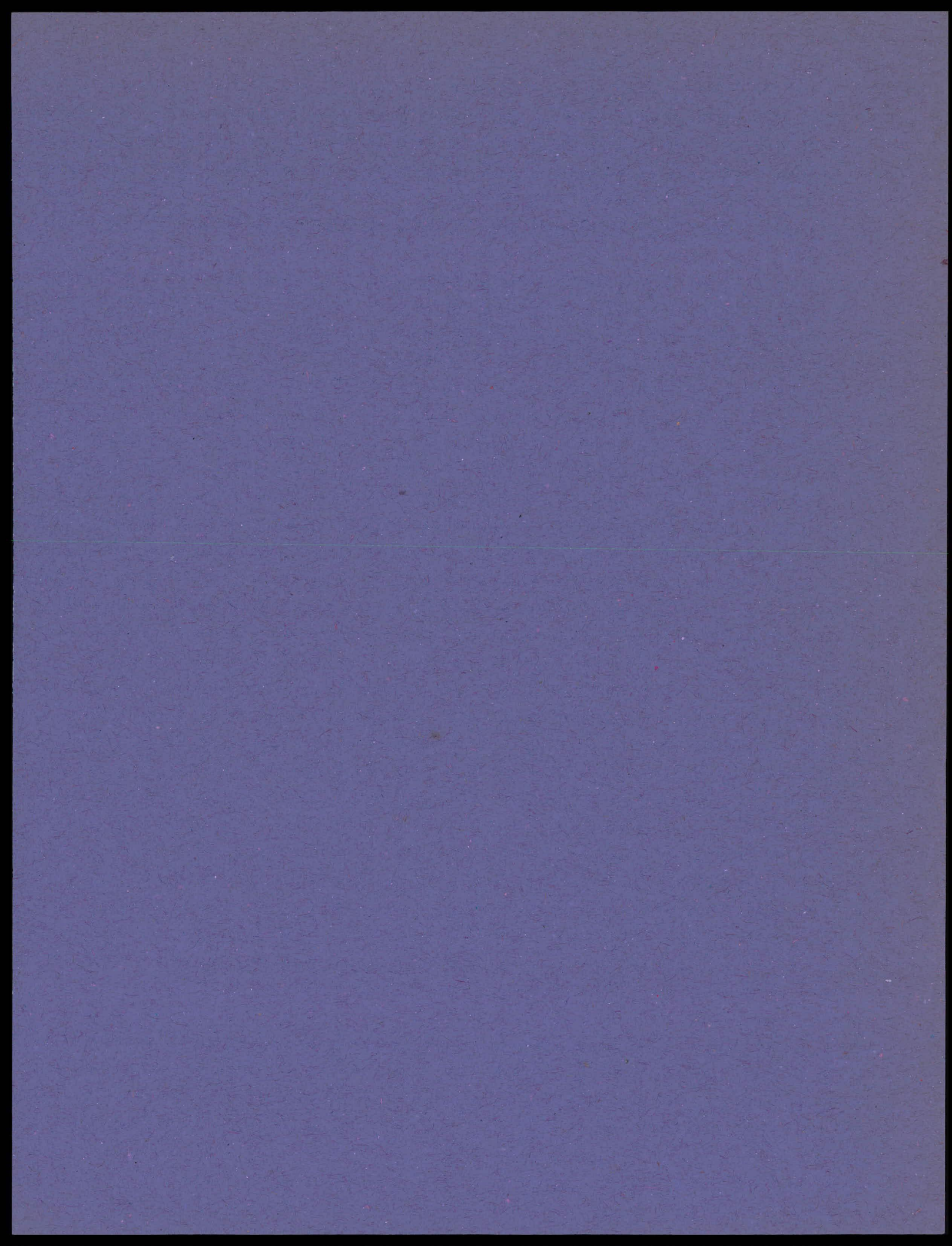
Het werk van Niels Staal beslaat zowel constructies, schaalmodellen, als schilderijen en tekeningen. De splitsing is ook in visueel opzicht zo opvallend dat je kan spreken van twee categorieën uit één geest ontsproten: aan de ene kant het rationele, de denkmodellen van de constructies; aan de andere kant de associatieve en evocatieve krachten van de gevoelswereld, de schilderijen. Voor de constructies gebruikt Staal voorbeelden van ingenieurbouw – het 'zuiver functionele' –, terwijl de schilderijen en tekeningen juist heel direct ontstaan en vooral organische vormen laten zien. De opsplitsing is niet geforceerd maar noodzakelijk. In verband met de schaalmodellen spreekt Staal van een 'zeemanshuwelijk': een matroos die de wereld afreist ontmoet overal een ander liefje, andere haven, ander gebouw en merkt toch dat al die liefjes, havens, gebouwen deel uitmaken van hetzelfde, dezelfde ervaring. Bij het maken van een schilderij daarentegen, gaat het om dat ene ongedeelde en unieke moment: het moment van verrassing over wat er nu uit je handen is gekomen. Het creatieve en het reflexieve – ze completeren elkaar.

Verre neef 1993 olieverf op doek

Robert Suermondt

1961, Genève

Woont en werkt in Brussel

1983-1988, Ecole Supérieure d'Arts Visuels, Genève

1990-1992, Rijksakademie van Beeldende Kunsten, Amsterdam

Solotentoonstellingen

1990, Galerie M/2, Vevey

1992, Galerie Tanya Rumpff, Haarlem

1993, Galerie Bruges La Morte, Brugge

1991, Galerie Van Rijsbergen, Rotterdam

Groepstentoonstellingen (selectie)

1986, Von Bildern, Kunsthalle Bern

1987, Quand voir c'est faire, Palais de l'Athénée, salle Crosnier, Genève

1987, Centre d'Art Contemporain, Genève

1991, 5 Artistes Suisses, Birla Academie, Calcutta en National Gallery, New Delhi

1991, Het Klimaat, Picaron, Amsterdam

1991, Koninklijke Subsidie, Koninklijk Paleis, Amsterdam

1992, Bruges La Morte, Brugge

1992, Galerie Ghislaine Hussenot, Parijs

'Wat' en 'hoe' zijn de kernvragen van de schilderkunst: wat is het onderwerp en hoe is het verbeeld. De geschiedenis van de schilderkunst laat een omkering van hiërarchie tussen die twee zien: stond het 'wat' – het onderwerp, het algemeen belang – voorheen voorop, sinds het begin van de moderne kunst in deze eeuw heeft het 'hoe' – de stijl, het persoonlijke – het primaat gekregen. In de schilderijen van Robert Suermondt worden onderwerp en stijl als gelijkwaardige strijdende partijen ingezet. Suermondt ontleent zijn onderwerp aan foto's – zelfgemaakt, uit reisgidsen en uit oude jaargangen van de **National Geographic** gelicht – van landschappen waarin modernistische gebouwen als blokkendozen gestrooid lijken. Ongedetailleerd, in grove penseelstreken geeft hij ze weer. Tijdens het schilderen lijkt de hand echter te gaan protesteren tegen zijn dienende rol, om tenslotte het schilderij van zijn representatie te bevrijden.

Le Garage 1992 olieverf op linnen 60 x 75 cm

vorige pagina: detail **le Garage**

Saint Auguste 1992 olieverf op linnen 50 x70 cm

Sans titre 1992 olieverf op linnen 70 x75 cm

Marcel van Eeden

1965, Den Haag

Woont en werkt in Den Haag

1989-1993 Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten, Den Haag

Prijzen, beurzen

1993 Henk Overduinprijs

1993 Aanmoedigingsstipendium Stroom/Hcbk

1993 Startstipendium Fonds voor beeldende kunsten, vormgeving en bouwkunst

Tentoonstellingen (1993)

Losse tentoonstellingen II, HCAK, Den Haag

Henk Overduinprijs 1993, Den Haag

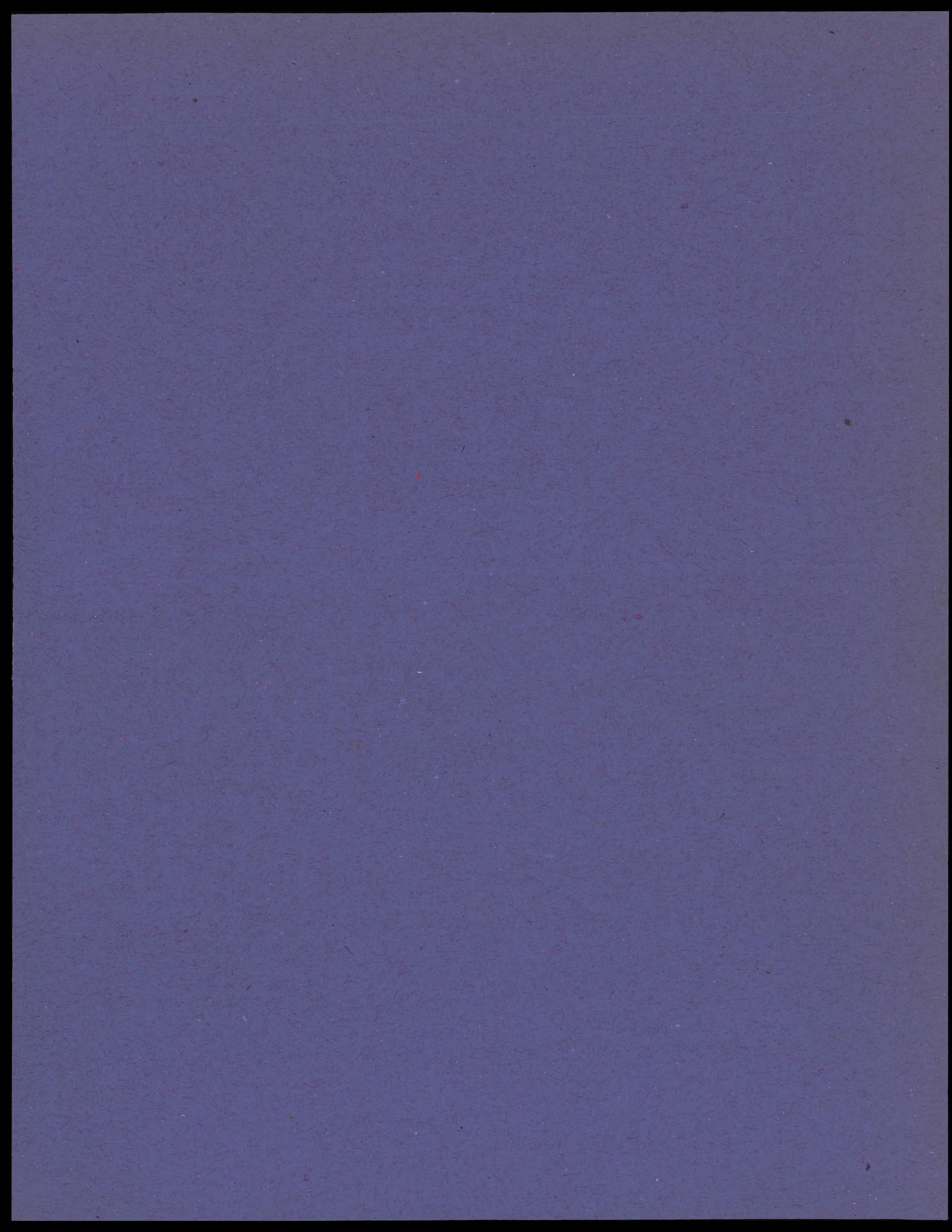
KunstRAI, galerie Maurits van de Laar, Den Haag

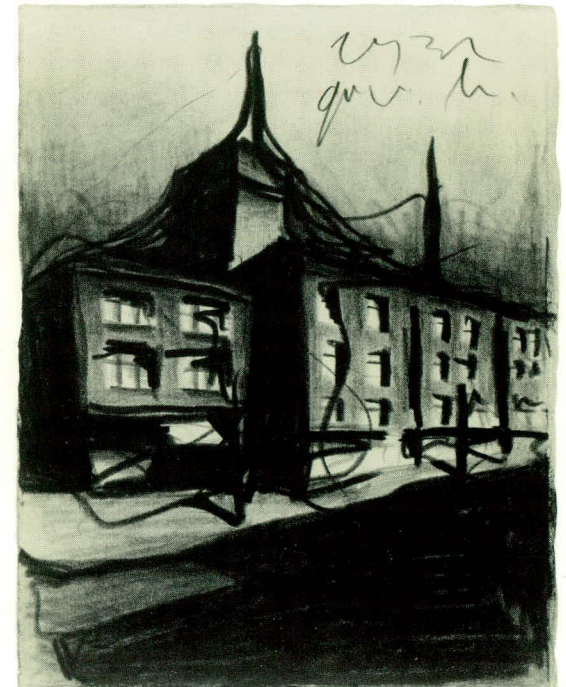
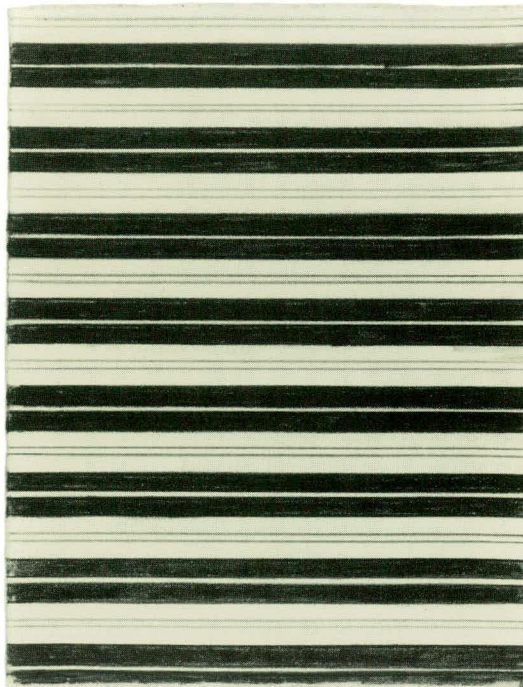
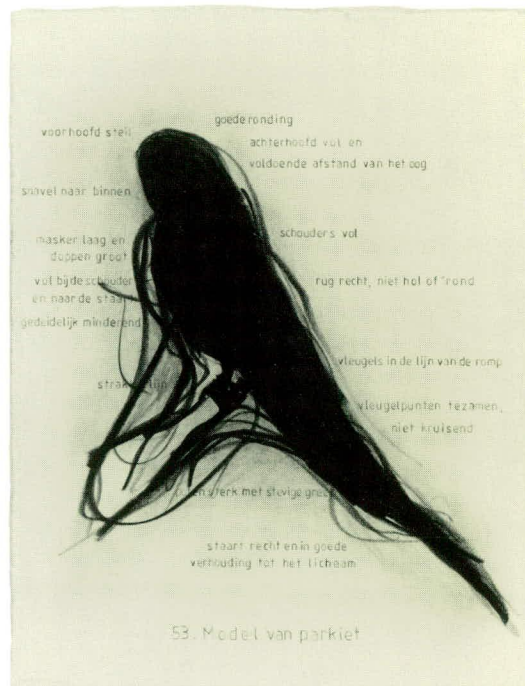
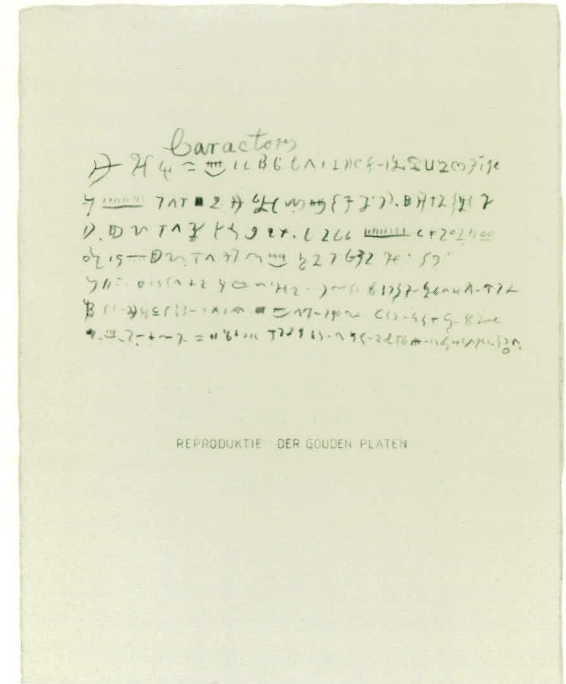
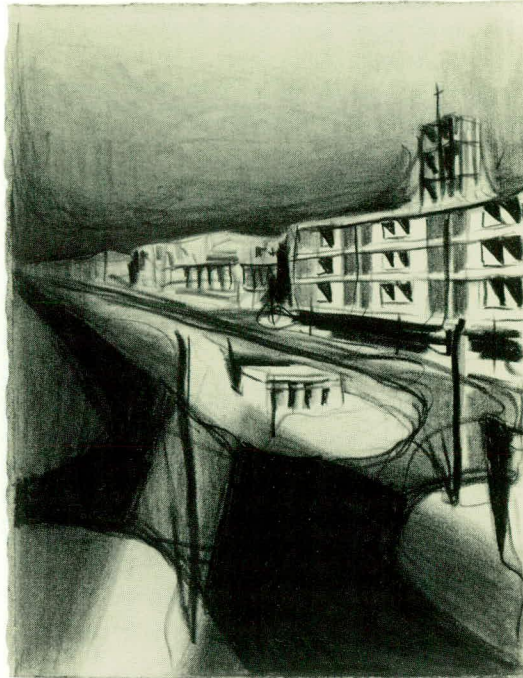
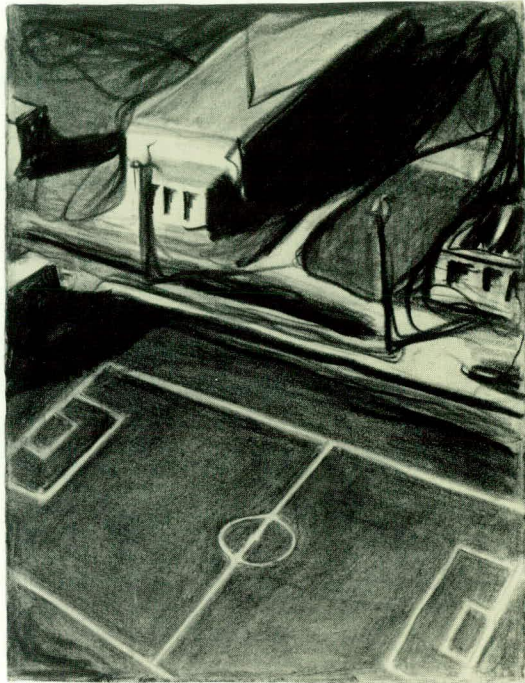
Eindexamententoonstelling KABK, Den Haag

Zomeropstelling II, galerie Maurits van de Laar, Den Haag

Stadscollectie op zicht, Haags Gemeentemuseum

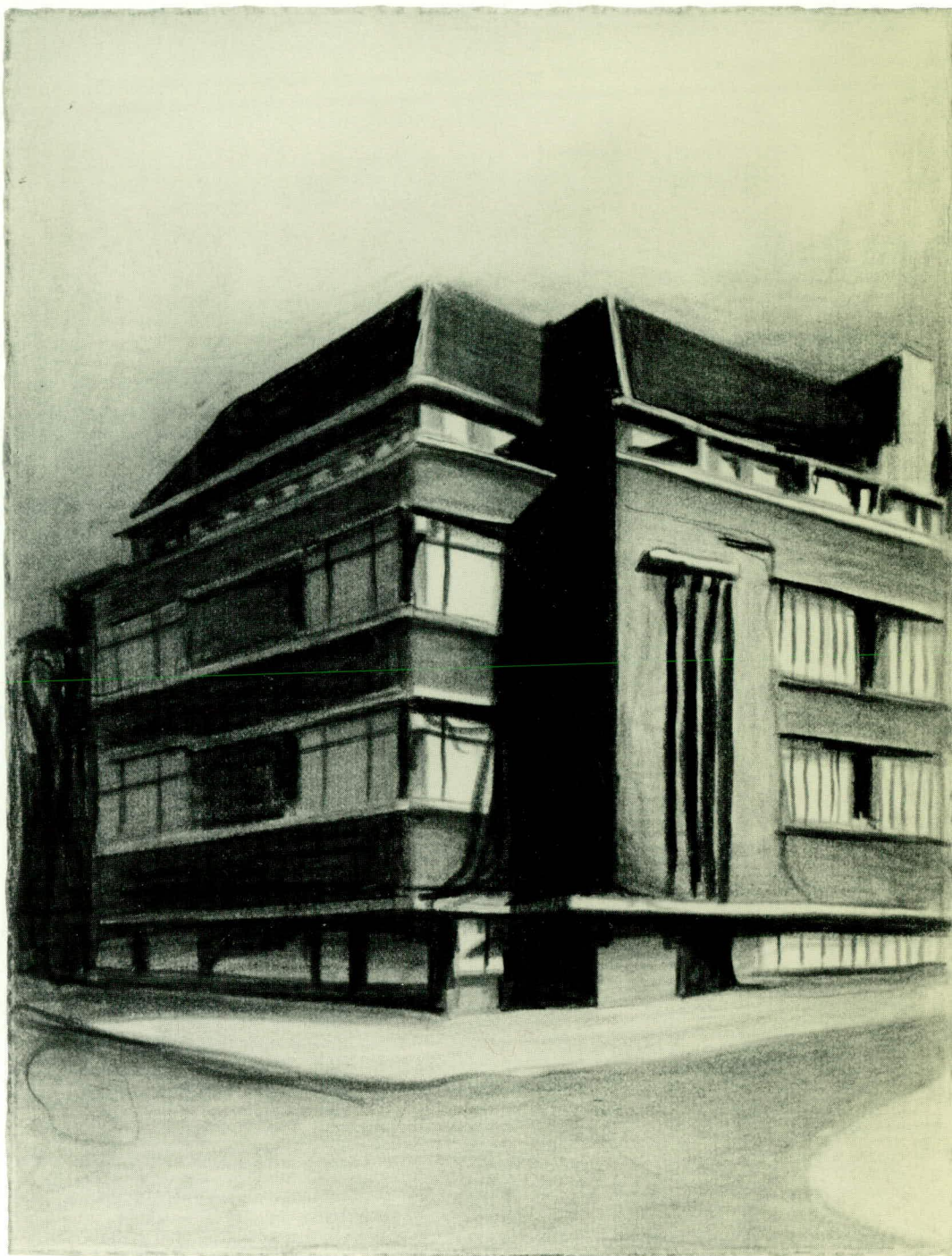
Artotheek, Den Haag

Het is onmogelijk om je een objectief beeld van de wereld waarvan je zelf deel uitmaakt, te vormen. De werkelijkheid blijft altijd uit brokstukken van eigen ervaringen bestaan. Er zijn wellicht twee menselijke ervaringsgebieden die wel alomvattend, niet verbrokkeld en objectief zouden kunnen zijn: (het leven na) de dood en (het leven vóór) de geboorte. Omdat de religies zich vooral met 'het leven na de dood' bezighouden, heeft Marcel van Eeden besloten zich toe te leggen op een beschrijving van de wereld van voor zijn geboorte, of liever nog, zijn verwekking. Hij begon met het beperkte perspectief van 'zijn' wereld: het natekenen van gebouwen in Den Haag, zijn geboortestad. Vandaaruit breidde zijn arsenaal of kaartstelsel, zoals hij zelf zegt, zich gestaag uit; de onderwerpen hebben inmiddels een encyclopedische omvang bereikt. Bestaande plaatjes vormen dan wel zijn bron maar tijdens het natekenen manipuleert hij het beeld. Als je tekent kan je de dingen naar je hand zetten. Zo doet Van Eeden kleine ingrepen in de stof waaruit hij is voortgekomen. Kleine ingrepen in zijn wortels.

Je weet niets. Je kunt niets. Verfvirtuoos. Modeschilder. Charlatan.

Hij springt op, begint gejaagd heen en weer te lopen. Met een ruk blijft hij staan. Is hij dat? Uit de spiegel ziet een vreemde hem aan, zijn ogen staan hol, zijn huid is mismaakt door bulten en zalf, een scherpe groef ligt om zijn mond. Langzaam bewegen de lippen zich.

Volhouden of ondergaan – je kunt niet meer terug.

De woorden werken als een toverformule. Opnieuw mengt hij zijn verven. Als Jolanthe klopt, is het laatste werk gedaan. Weer drie uren moet hij wachten, voor het resultaat zichtbaar zal zijn; net in die tijd kan hij terug zijn. Zwiingend zitten ze in de wagen naast elkander. Nauwelijks opzien durft hij. Hij schaamt zich voor de vlekken in zijn gezicht, hij schaamt zich voor alles, waarin hij haar ongewild tekort heeft gedaan. "Vergeef het me, Jolanthe....."

"Is er iets te vergeven, Han?" Haar toon is hautain. Een harde klank die hij nooit eerder waargenomen heeft.

Wijd als de zee stort de eenzaamheid zich over hem.

Op de terugweg bijten tranen in zijn ontstoken huid. Een zielige dwaas is hij; een mens, die zonder lof van anderen niet leven kan. Maar waarvoor werkt hij dan? Om schoonheid te schenken of om de eer? Hij kan de grens niet trekken: hij weet het niet. Hij weet enkel, verbitterder dan ooit, dat hij doorzetten zal.

Hij werpt een blik op zijn horloge. Twee uur is hij weggeweest; nog een half uur rijden, precies op tijd kan hij terug zijn. Hij drukt het gaspedaal in. Op het zelfde moment slaat het stuur uit zijn handen; hij slingert over de weg en brengt de wagen aan de rand van de rotsen tot stilstand. Een stuk metaal heeft zijn band uiteengescheurd. Een uur wacht hij, voor er hulp komt, een tweede uur gaat voorbij, eer de wagen weer bruikbaar is.

Langzaam rijdt hij door. Waarom zou hij zich haasten? Het werk is toch verknoeid! Hij drinkt een whiskey in een cafétje langs de weg. Zijn stemming wordt zachter. Veertien dagen liggen voor hem, veertien dagen waarin hij onbelemmerd werken kan. Wéér zal hij opnieuw beginnen, elke dag opnieuw, tot de strijd met de materie gewonnen zal zijn! Vervuld van werklust keert hij terug. Hij opent de kast, waarin de installatie verborgen staat. Achteloos haalt hij het linnen tevoorschijn en houdt het bij het licht.

Het wit is wit gebleven!

Bevend legt hij het doekje op tafel neer. Dan neemt hij spiritus en wrijft. De kleur blijft helder. Het is niet waar! Hij wrijft en wrijft en wrijft.

De verf is niet oplosbaar meer!

Trillend valt hij neer in een stoel. Tranen druppen langs zijn wangen. Als hij terugkeert tot zichzelf breekt een wilde vreugd zich een baan. Nu kan hij alles! Nu koppelt hij de maan aan de aarde! Hij drinkt het ene glas na het andere. Een zoete roes ontsluit hem de hemelpoort.

Leo van Veldhuizen

1962, Barneveld

Woont en werkt in Rotterdam

1982-1987 Academie voor Beeldende Kunsten, Kampen

Tentoonstellingen

1987 Koninklijke Subsidie, Koninklijk Paleis, Amsterdam

1988 Galerie Hans Gieles, Amsterdam

1988 KunstRAI, Amsterdam

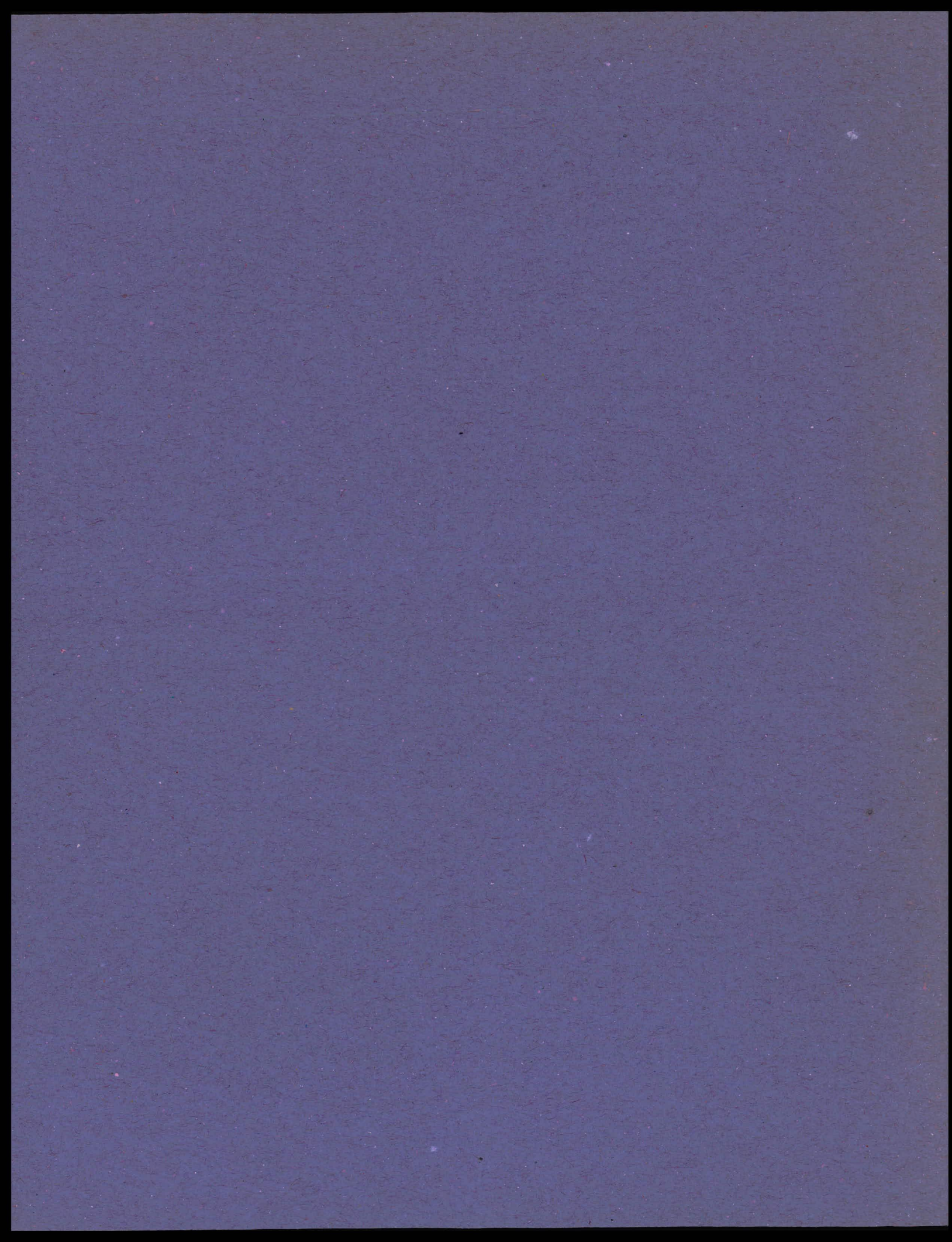
1990 Brutto Gusto, Rotterdam

1991 Brutto Gusto, Rotterdam

1991 Artis, 's Hertogenbosch

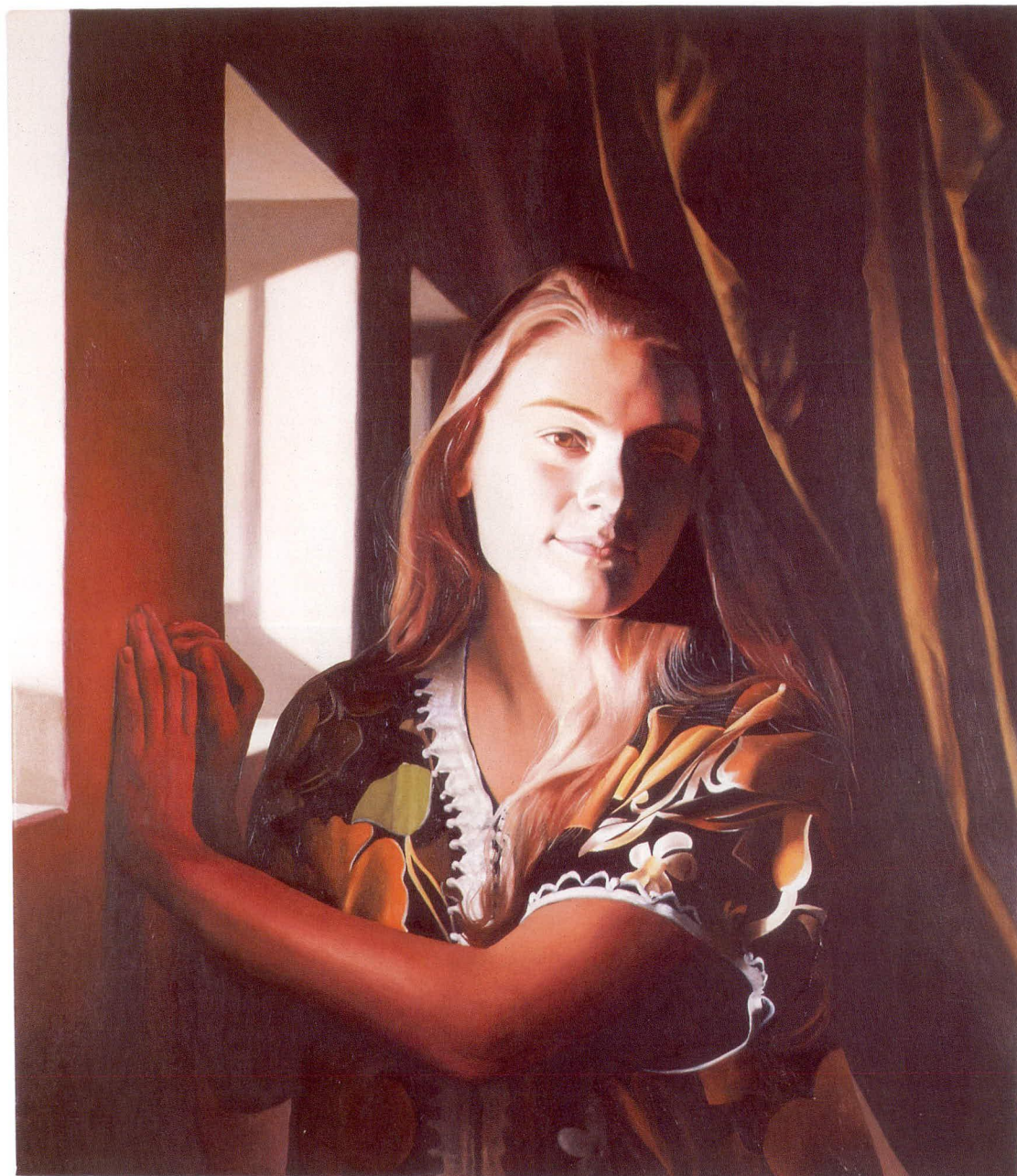
1992 De Oranjerie, Rotterdam

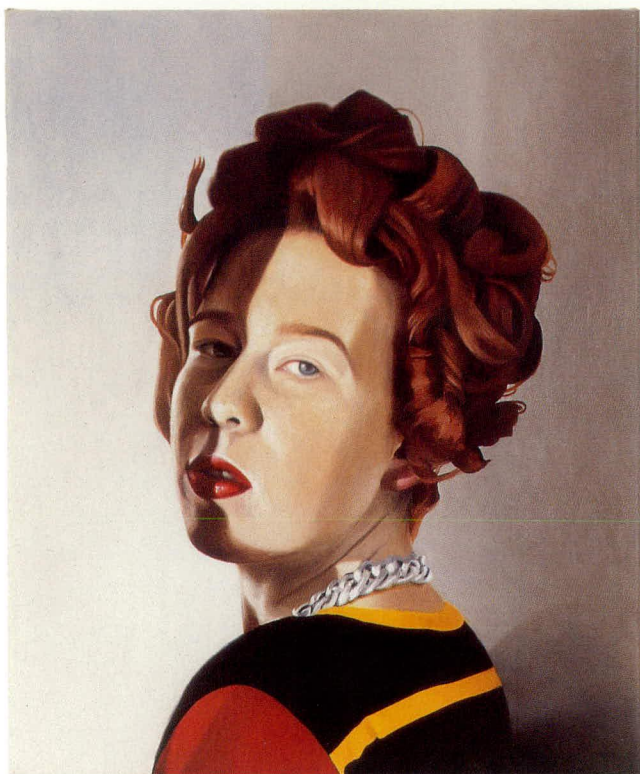
1993 Centrum Beeldende Kunst, Rotterdam

Hoewel het er de schijn van heeft, kan je niet zeggen dat Leo van Veldhuizen mensen portretteert; hij gebruikt ze als model. Dat betekent dat hij zijn eigen opdracht stelt: hij nodigt iemand uit om voor hem te poseren en bepaalt de kompositie, door de geschikte houding, aankleding, entourage en lichtval uit te zoeken. (Dat het model daarop invloed heeft, is van ondergeschikt belang.) Door het portret van zijn documentaire en anecdotische karakter te ontdoen, is Van Veldhuizen in staat om de 'taal' van het klassieke schilderkunstige genre te exploreren.

Berenice 1993 olieverf op doek

Annemarie 1992 olieverf op doek

Jan 1993 olieverf op doek

Aart Marcus

1957, Hattem

Woont en werkt in Amsterdam

1987 Diploma electrotechniek TH, Delft

Werkzaamheden en tentoonstellingen

1987-1988 Oprichting Vormgevers atelier, Nieuwegein

1988-1991 Free lance medewerker Vormgevers atelier

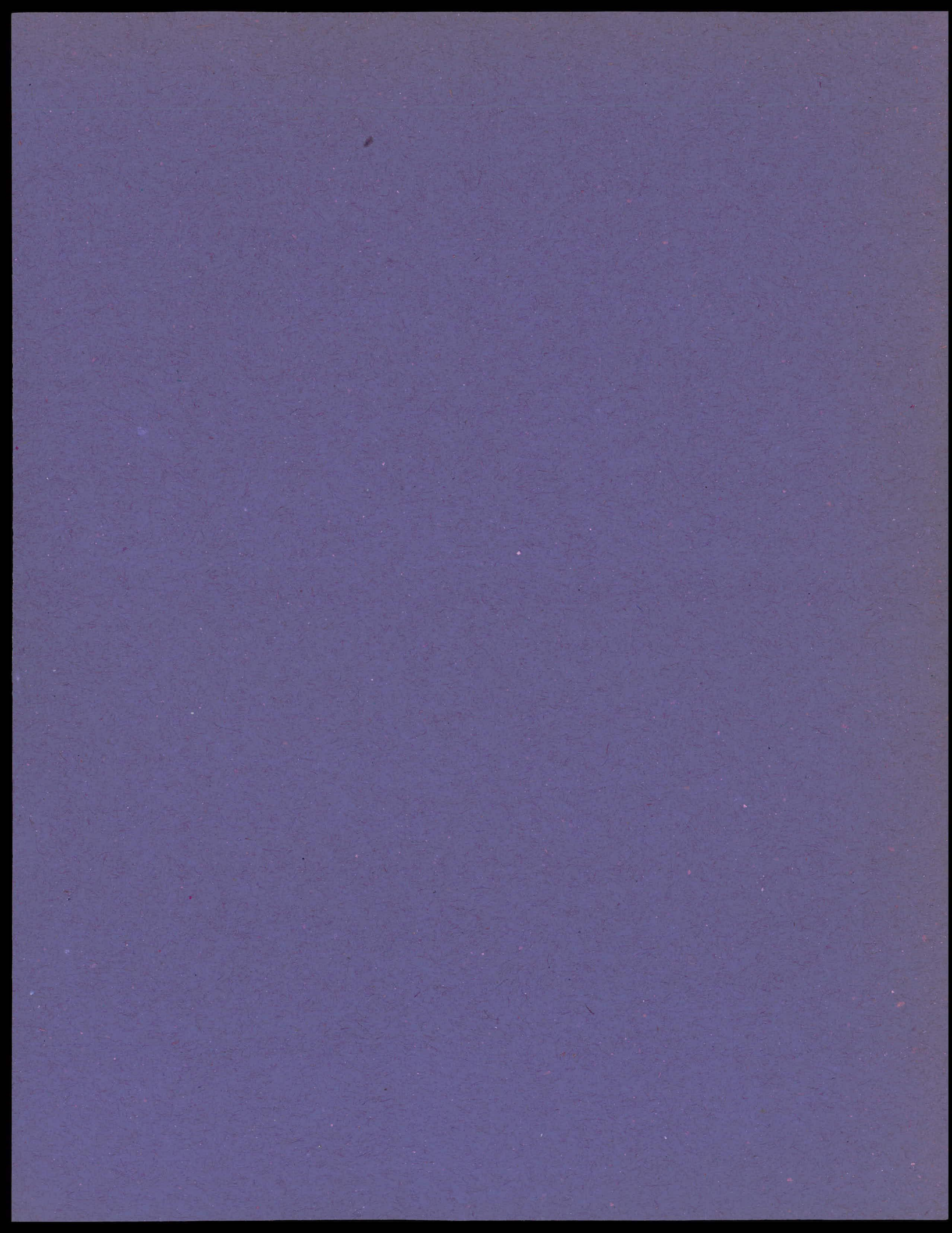
1991 Installatie Résonance, Impakt festival, Utrecht

1992 Solotentoonstelling bij Stichting Bolingo, Utrecht

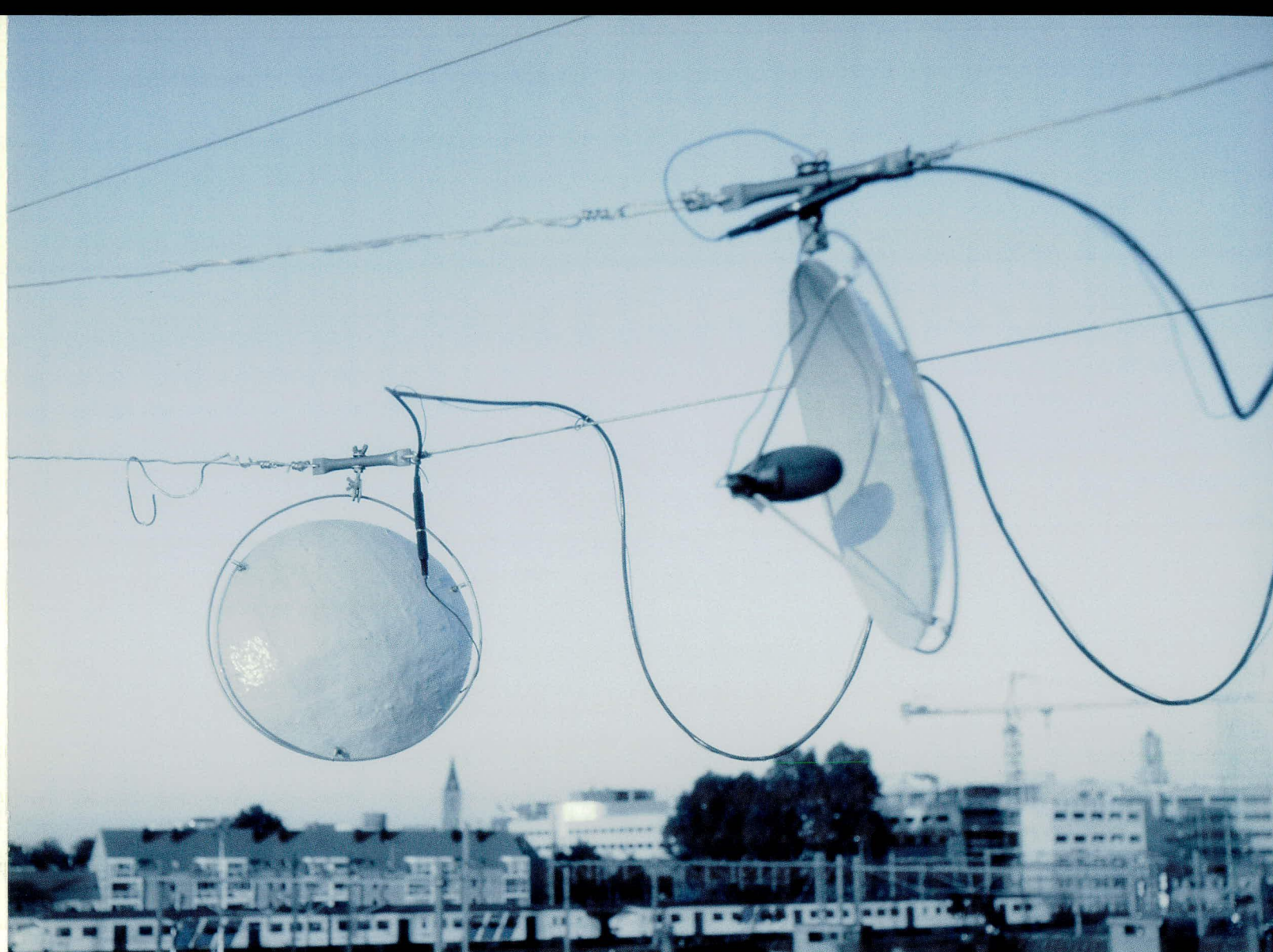
1992 Uitvoering expositie-inrichting Noorder Dierenpark, Emmen

1992 Installatie Five Pointed Circle "Reflection", Salon des Refusés, Utrecht

1992 Five Pointed Circle "Reflection", Kunst Kapel, Gouda

Aart Marcus gebruikt zijn electrotechnische achtergrond om artefacten te maken waarbij nu eens niet alles draait om de nuttigheid van de techniek maar om de verbeeldingskracht. Synesthesie is een van de vermogens die electrotechniek kan genereren, d.w.z. dat er eenzelfde gewaarwording ontstaat bij verschillende vormen van energie (of via verschillende zintuigen). Voor **The Right Track**, de installatie die Marcus op Peiling laat zien, gebruikt hij geluiden die hij heeft opgenomen toen hij in Utrecht vlakbij een spoorbaan woonde. Met de geluids-tapes heeft hij een kompositie opgebouwd die hij via de beeldbuizen visualiseert: het geluid 'schrijft' het beeld. De t.v., het al te bekende medium, afvalprodukt van de massacultuur, wordt door Aart Marcus gebruikt als een ontvankelijk netvlies dat in staat is ons een andere sensibiliteit te laten 'zien'.

Snelheid was vroeger de essentie van de oorlog, nu is ze de absolute vorm ervan geworden. Sinds de industriële transportrevolutie, die veel meer een snelheidsfabriek dan een machinefabriek was, is snelheid de oorlog in pure toestand, de pure oorlog. Als absolute of beter nog als laatste oorlog staat snelheid gelijk aan het einde van de materiële wereld als driedimensionale waarheid. Zo verdwijnt de wereld als een geliefde die je tijdens een lange reis vergeet.

Paul Virilio

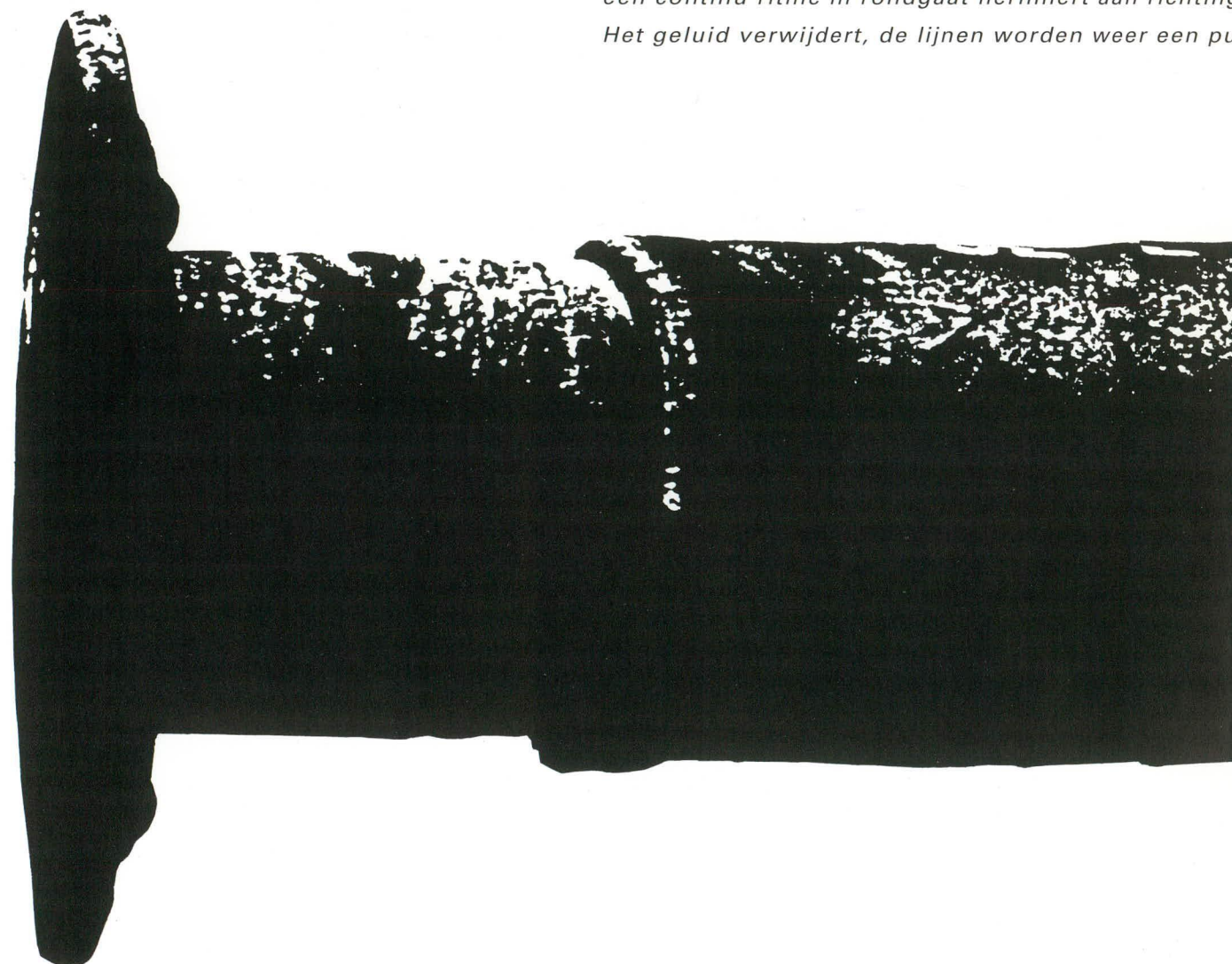
The Right Track

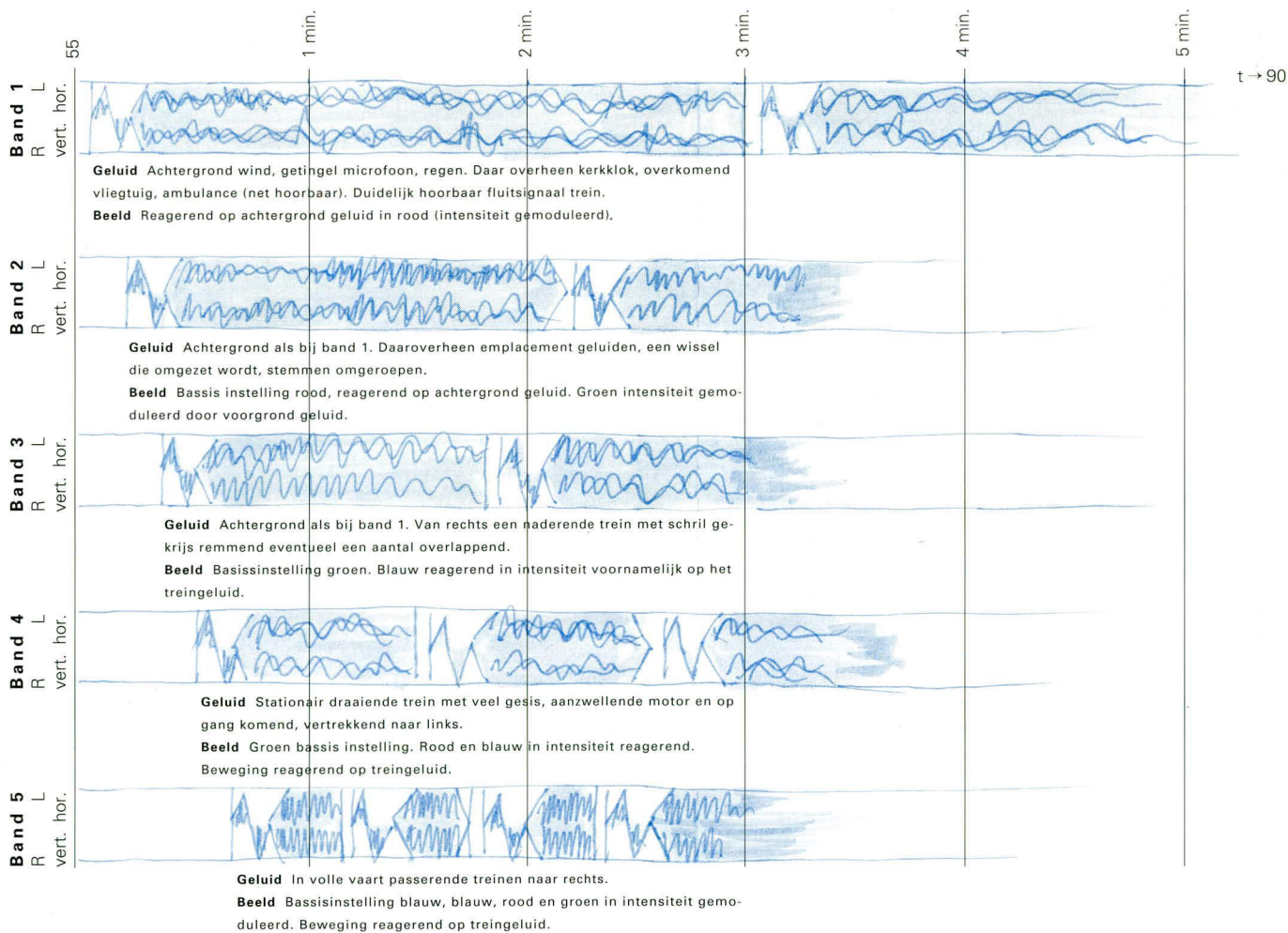
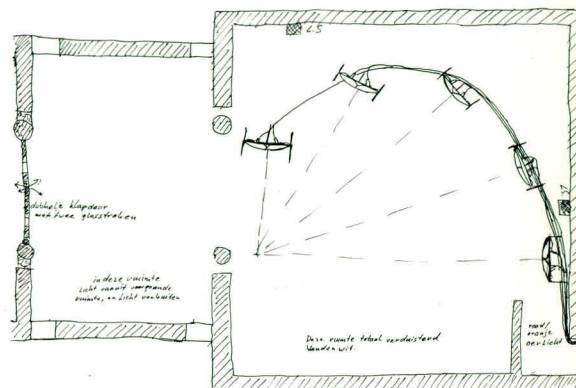
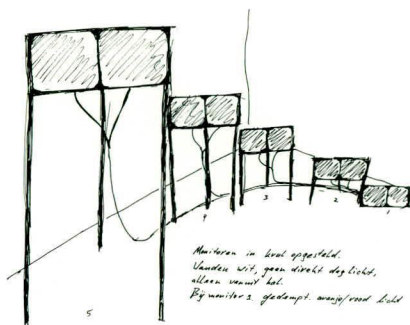
De stilte van ruimte en tijd wordt doorbroken door een geluid, de stilte komt terug maar is niet hetzelfde.

Van hoever kwam het, het lijkt wel of het eindeloos naklinkt, de verwachting oproepend van meer. Er komt meer, er nadert iets uit het oneindige aanzwellend tot alles overheersend. Het vervormt in een metaalachtig gekrijs alsof het wil ontsnappen aan het spoor dat het veroorzaakt.

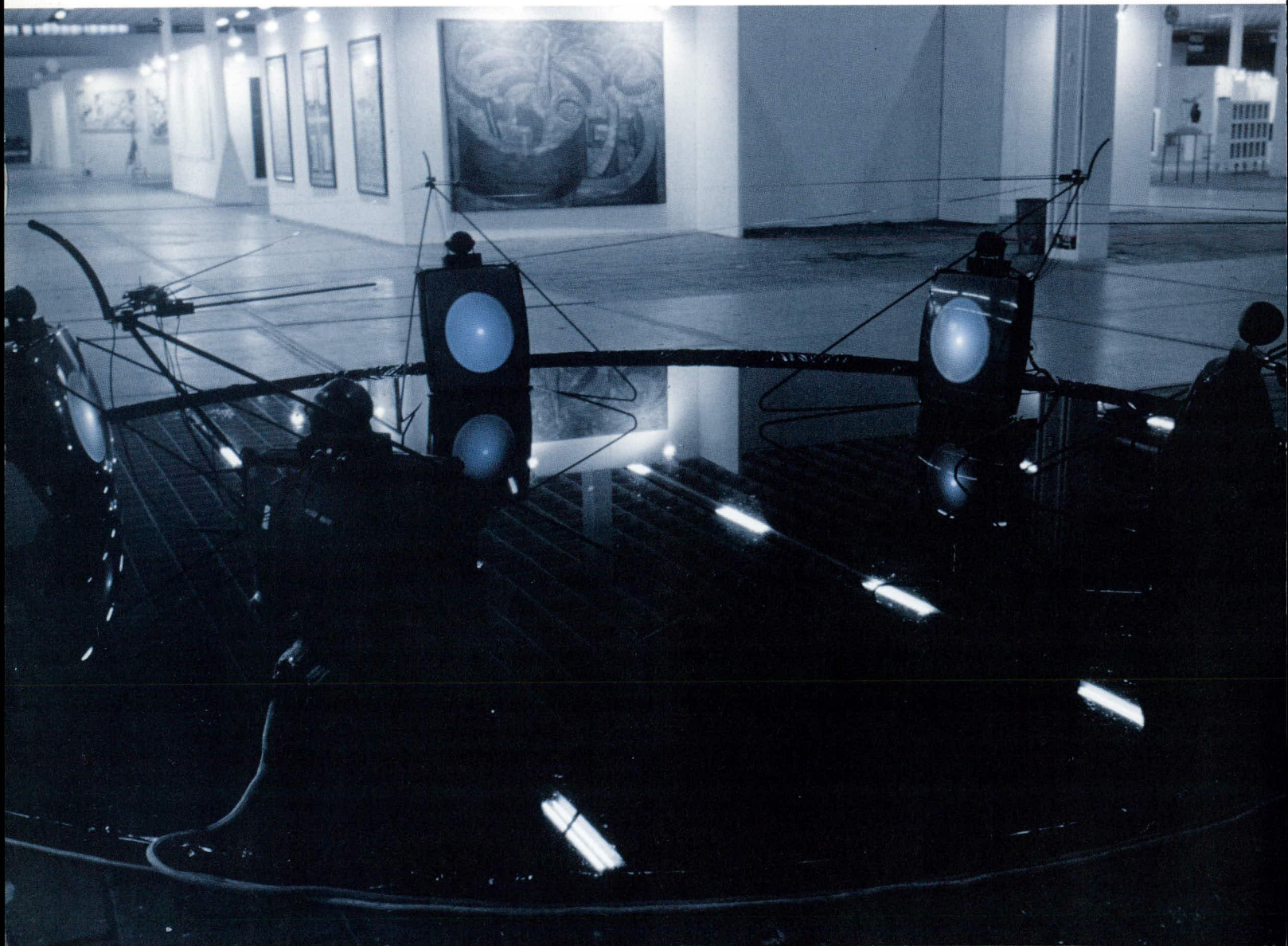
Op het beeld ontstaan vanuit een punt lijnen die met de opbouw van het geluid buiten hun beperking van ruimte treden, hierin continue van vorm veranderend. In momentopnamen lichten een verscheidenheid aan figuren op die deze beperking schijnen te willen ontkennen. De muur van geluid waar toch ook weer een continu ritme in rondgaat herinnert aan richting en tijd.

Het geluid verwijdert, de lijnen worden weer een punt, het spoor wordt gevolgd.

Five Pointed Circle Reflection 1992 installatie

Werk op de tentoonstelling

Aernout Mik for Angus with blue butter (Angel)

Madje Vollaers en Pascal Zwart Take Five

Sandra Derks en Iris Derks selectie tekeningen, 12 1/2 jaar jubileum

Hewald Jongenelis en Sylvie Zijlmans zaaloverzicht

Niels Staal twee tentoonstellingen

Marcel van Eeden zaaloverzicht

Aart Marcus The Right Track

Deze publicatie verscheen ter gelegenheid van de tentoonstelling Peiling 93 gehouden van 27 november 1993 t/m 23 januari 1994 in het Centraal Museum Utrecht.

Peiling 93 is mogelijk gemaakt door Shell Nederland B.V.

Samenstelling tentoonstelling

Marja Bosma

Sjarel Ex

'Flap'teksten kunstenaars

Marja Bosma

Coördinatie

Marja de Jongh

Fotografie

Ernst Moritz, Den Haag

Ontwerp

Katja Berest, Utrecht

Lithografie

Litho De Lang, Zwanenburg (kleur)

Druk

Luna Negra bv, Amsterdam

Bindwerk

Kloosterman Boekbinders bv, Amsterdam

Uitgave

Centraal Museum Utrecht, november 1993

Copyright 1993

Centraal Museum Utrecht en de kunstenaars

Peiling 93 verscheen in een oplage van 750 exemplaren.

ISBN 90-73285-21-6

